

**COLLABORATIVE WRITING FOR
CHILDREN'S MULTILITERACY
SKILLS UTILISING MULTIMODAL
TOOLS**

Proiect nr. 2018-1-PT01-KA201-047325

CARTE DE POVEȘTI

Arad, 2021

INTRODUCERE

Proiectul ”Story Logic Net” derulat prin programul Erasmus+ și - a propus să inspire o nouă generație de copii, să le trezească curiozitatea creativă prin scrierea de povești cu ajutorul tehnologiei. Pornind de la preocuparea de a aduce predarea mai aproape de elevi și pe baza contextului actual, 11 cadre didactice din învățământul primar de la Școala Gimnazială ”Aron Cotruș ” Arad, s- au implicat prin colaborare , muncă temeinică, susținută de elan creator în acest proiect pentru sprijinirea și îmbunătățirea competențelor creative de scris pentru elevi.

Pricipala motivație a celor implicați constă în dorința de schimbare a atitudinii elevilor școlii față de actul educativ, a profesorilor față de activitatea lor, îmbunătățirea abilităților de a motiva elevii pentru învățare, prin tehnici noi.

În cadrul acestui proiect au participat 173 de elevi din învățământul primar cu vârsta cuprinsă între 8 - 12 ani. Au dezvoltat și au construit abilități de bază, cum ar fi descoperirea simbolurilor ilustrate și oferite de platforma proiectului, folosirea instrumentelor pentru realizarea unui desen folosind platforma și scrierea unei povești creative dintr-un subiect ales.

Activitățile propuse au fost crearea de povești pe diferite teme de către elevi și au avut ca sarcini să facă o compunere în echipă pe teme de educație civică, literatură, istorie precum și să facă ilustrații adecvate textului compus și să prezinte pe platforma SLN povestea creată de grupul său, altor colegi.

Astfel, s-au creat peste 50 de povești și benzi desenate, elevii fiind încântați de această activitate care i-a provocat să aplice cunoștințele științifice, artistice dobândite anterior, stimulându-i și îmbunătățindu-le abilitățile de multiliterație. Împreună cu profesorii lor au continuat implementarea acestui proiect și după finalizare.

Prin activitățile individuale alternate cu activitățile de grup s-a urmărit participarea activă la procesul instructiv-educativ de predare-învățare-evaluare, stimularea creativității, cultivarea sensibilității artistice, încurajarea independenței.

Fiecare elev are diferite stiluri și tehnici de învățare, iar acestea conduc și către inteligențe diferite. Este rolul profesorului să cunoască elevii din perspectiva aptitudinilor, a intereselor pe care ei le manifestă și să-i ajute pe să evolueze în conformitate cu potențialul lor. Astfel, acest instrument le permite elevilor să creeze propriile povești într -un mod colaborativ atât cu prietenii cât și cu colegii.

Produsul final al acestui proiect este o pedagogie inovativă bazată pe un instrument de scriere colaborativă care va fi disponibil on – line și care poate fi utilizat în învățarea formală, non formală și informală.

Parteneriatul include experți în pedagogie, literație multiplă în arta povestirii și TIC din Portugalia, Grecia, Polonia și România.

*Coordonator proiect - Inspector școlar învățământ primar,
Prof. Raluca Lalyer
Inspector școlar responsabil de proiecte educaționale
Prof. dr. Adina C.E. Avacovici*

Micul Extraterestru

Într-o zi, în orașul nostru, a apărut de nicăieri, o ființă ciudată, care nu semăna cu nimic cunoscut.

Era un extraterestru verde, mic de statură, cu două antene rosii, ca două globuri de brad.

Nu mică ne-a fost mirarea, când, mergând la școală, doamna învățătoare ne-a spus că o să avem un coleg nou.

Nu mică ne-a fost mirarea când în clasă a intrat arătarea pe care o văzusem zilele trecute prin oraș. Chiar dacă eram diferiți, ne-am apropiat, că aveam aceleași interese. Era pasionat de geografie, la fel ca și mine.

Din păcate viața lui în școala noastră nu era ușoară, colegii mai mari râdeau de el și-i vorbeau târziu. Zilnic era tras de antene și înghiontit pe holurile școlii. Degeaba noi, cei din clasă, încercam să-l protejăm. Eram prea mici și nu ne puteam lupta cu cei mari.

.În fiecare an, de ziua școlii noastre, se organizau concursuri sportive. Și în acest an , participau elevi din toate clasele. Una din probele celebre printre elevi, era cea de înot. Din cauza unui cârcel, un elev mai mare, renumit pentru răutatea lui, a rămas în impas și era atât de speriat că nu mai poate respira, că nici nu mai avea puterea să strige după ajutor. Prietenul nostru, i-a sărit în ajutor. Astfel, din victimă, extraterestrul nostru a devenit erou și a fost iubit de toată școala.

Cismaru Tudor
Petruse Sarah

Din fereastra dormitorului meu văd...

Autori: Gorgan Narcis, Kulcsar Camelia, Moga Mirabela,
Pascu Răzvan, Sîrb Rareș, Vermeșan Iasmina

Cand ma treziseram am auzit un cantat care venea de la geamul meu. Cand ma-am apropiat de el am vazut foarte multe pasarele colorate si papagali care cantau in cor pe un copac plin de flori colorate si parfumate.
Nu o sa uit niciodata ce am vazut!

M-am uitat lung la geam si mi-a atras atentia o pasarica roz. Am urmarit-o pana la capat. M-a dus intr-un tufis, peste un lac si am ajuns la o lume magica de bufnite... Am auzit-o pe mama strigandu-ma la masa. M-am trezit si am fugit la geam, am crezut ca visul a fost real dar m-am insetat. Dintr-o data zbura rapid pe geam chiar o bufnita roz! Am fugit jos la masa spunandu-i mamei tot ce s-a intamplat. Dar mama nu m-a crezut.

Dupa cateva minute m-a strigat mama sa ies afara sa-mi arate ceva. Am fugit repede afara si am vazut bufnita roz despre care am visat. Bufnita a zburat de asupra delacul de langa casa mea si dupa cateva minute am auzit un cantat in cor exact ca si acela din vis. Ma-am dus sa vad de unde venea. Dintr-o data nu s-a mai auzit nimic, Toate bufnitele pe care leam vazut in visul meu au iesit zburand din copacul de langa lac. Niciodata nu voi uita ce am vazut in ziua aceea!

Sirenele

Au fost odata doua surori sirene foarte frumoase si cuminti.
Ele se jucau cu stelele de mare cand s-a intamplat ceva. S-a izbit un vas imens de
stanci in cautare de sirene.

- Fugiti- fugiti! striga Lea sora cea mare.

- Acum, toti in palat! zise regele, adica tatal fetelor.

Toti au fugit in palatul acvatic pentru a se apara.

Cei care vanau sirene au coborat in apa si au cautat si tot au cautat, dar nu au gasit nimic. Deoarece s-au ascuns foarte bine.

Dupa ce cautatorii au cotrobait in mare si nu au gasit nimic,ei plecasera.

Sirenele au iesit din ascunzatori si activitatile incepusera.

Ele au pregatit o petrecere cu dans. Muzica se auzea pana pe tarm.

Cautatorii auzind au revenit si au sarit din nou in apa. Din o mie de sirene au capturat o suta.

- Trebuie sa salvam sirenele prinse, acum! striga Lena, sora Leei.

Lea, Lena, tatal lor si cativa prieteni s-au prins de plasa in care erau capturate celelalte sirene.

Astfel, unindu-si fortele au incercat cu totii sa rupa plasa in care erau prinse suratele lor, pentru a le elibera. Dupa mai multe incercari, tragand fiecare din toate partile, au reusit sa rupa plasa.

Vazand una ca asta, piratii nu s-au lasat invinsi asa usor. S-au prefacut ca pleaca lasand sirenele sa se bucure de victoria lor, iar pe timpul noptii s-au reintors cand acestea dormeau.

Insa de aceasta data si sirenele au fost in alerta, iar cand piratii au intrat in peatera unde ele se odihneau, ele au iesit repede din ascunzatoare si au aruncat niste bolovani imensi blocand iesirea din peatera. Piratii ramanand captivi, pentru totdeauna.

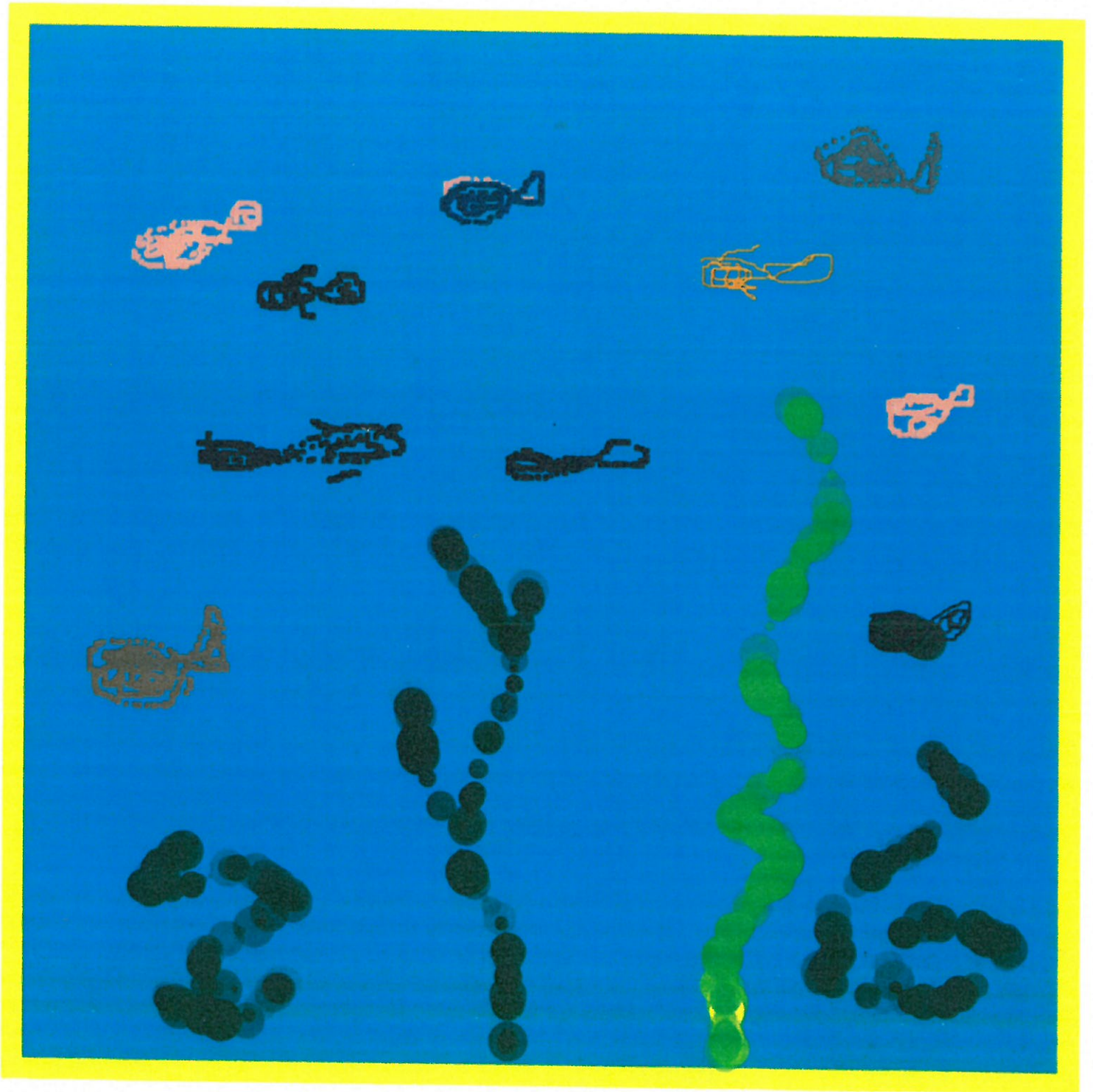
Lena si Lea au organizat o minunata petrecere si se spune ca si in zilele noastre, ele inca sarbatoresc.

Stan Selena
Pocaznoi Anastasia

Acvariul urias

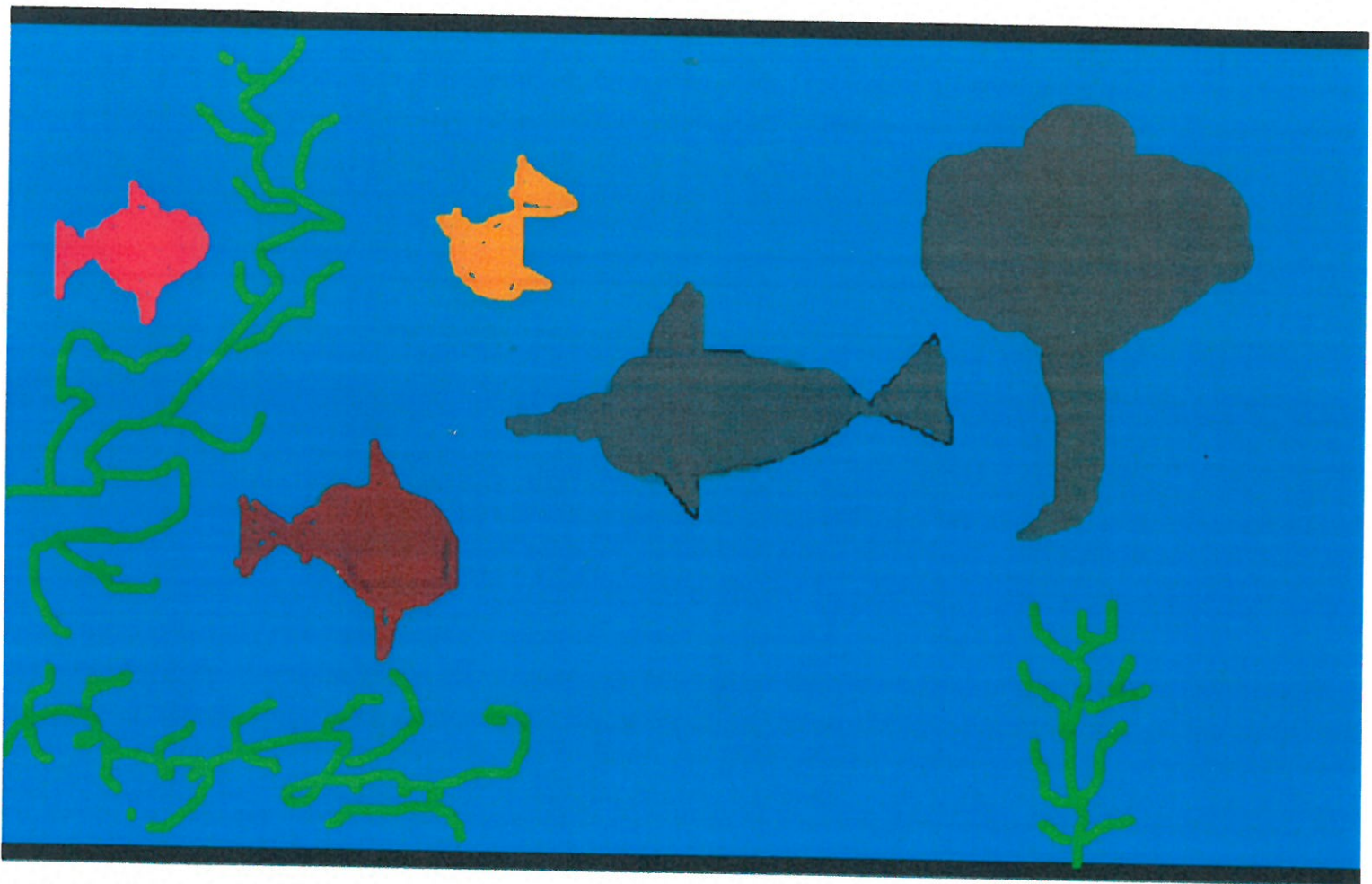
Anul trecut, de Craciun, am fost in vizita in Dubai. Acolo, m-am plimbat impreuna cu familia intr-un mall. Am vazut un acvariu gigant pe dorit sa il vizitez. Intrarea se facea printr-un tunel cu peretii de sticla. Erau mii de pesti in acvariu.

In acvariul gigant inotau rechini uriasi si pisici de mare imense. Era fascinant sa te uiti la ele.

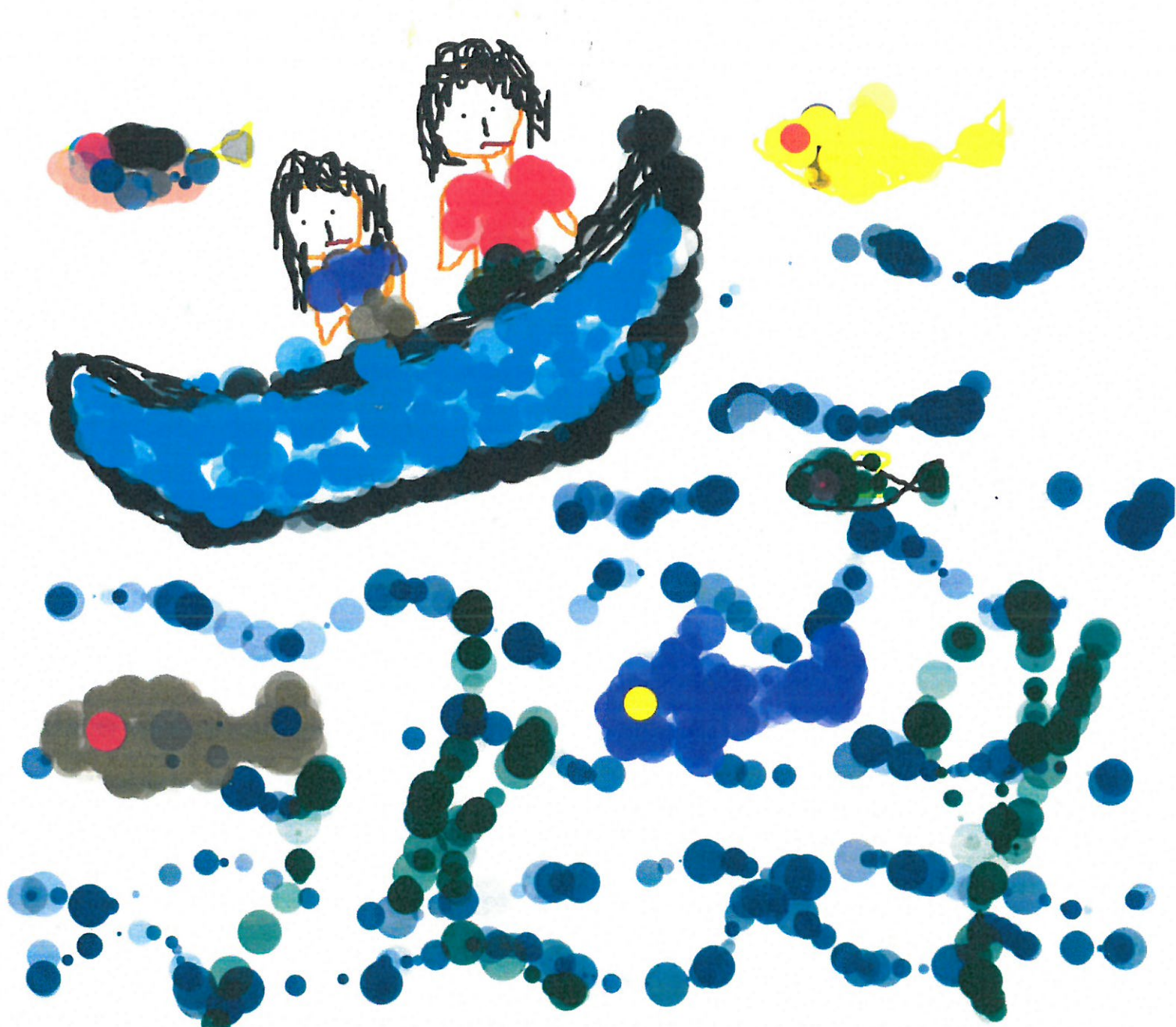
Apoi urma o incapere plina cu acvarii mici in care erau pesti de toate culorile si marimile. Unii erau chiar transparenti. Cel mai amuzant era acvariul care te stropea cand treceai pe langa el.

Am intalnit o doamna care ne-a povestit despre rechini. Chiar am mangaiat unul. A avea peste 300 de dinti si pielea aspra. Era infricosator.

La final, ne-am urcat intr-o barca de sticla si ne-am plimbat printre pestii din acvariul urias pe care am putut sa ii hranim. Era foarte frumos sa vezi prin barca de sticla pestii atat de frumos colorati cum se apropiau sa isi ia mancarea.

A fost minunata si de neuitat vizita la acvariul urias.

Foca Ilinca
Caba Hanna

Omul de zapada si familia lui

Este dimineata,privesc pe geamul casei mele si vad un covor alb si pufos de omat gros .Bucuroasa alerg la tatal meu rugandu-l sa ma invete cum sa fac un om de zapada.

Ne-am imbracat cu haine groase,ne-am pus caciuli,fulare si manusi si am iesit in graba afara unde ninge cu fulgi mari,care parca se jucau de-a prinselea prin aer.

Tata mi-a aratat cum sa procedez,am facut intai un bulgaras de zapada apoi l-am rostogolit pana s-a facut un bulgare mare. La fel am facut si cu al doilea dar putin mai mic,iar al treilea l-am facut mult mai mic. La final le-am asezat unul peste altul,i-am dat forma,i-am pus o palarie , nas un morcov iar la brate doua bete. L-am terminat si era frumos.....dar ceva parca lipsea.....deodata imi vine o idee si il rog pe tata sa ma ajute sa-i facem o familie.Am facut perechea lui si fetita lor.

Au iesit foarte frumos,eram multumita,acum omul de zapada era fericit ,avea o familie!

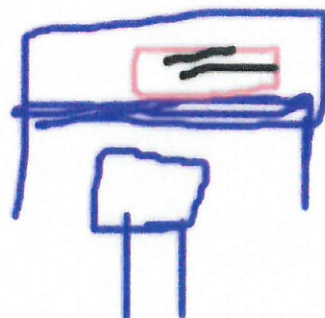
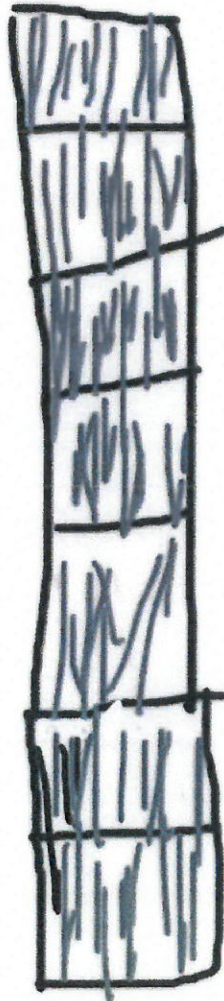
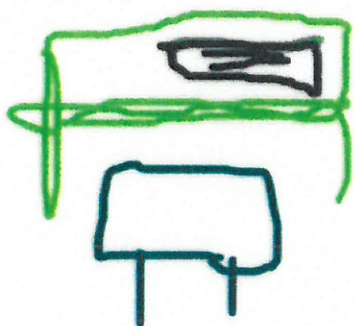
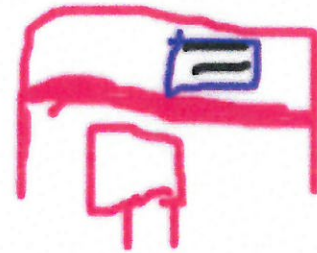
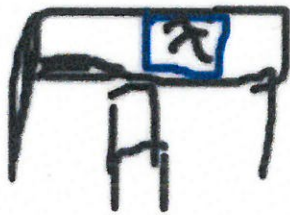
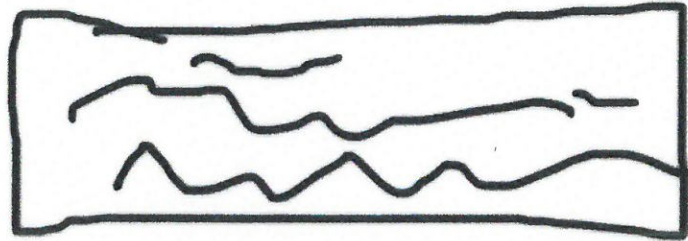
Am intrat cu tata in casa,eram inghetati de frig dar pe masa ne astepta un ceai fierbinte facut de mama mea.ne-amasezat la masacu bucurie gandindu-ma la familia omului de zapada si realizand cat de fericita si binecuvantata sunt ca AM FAMILIA MEA!!!!

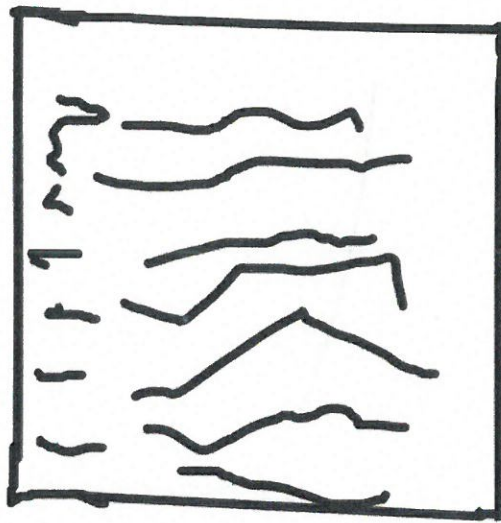
**Iga Alessia
Toader Sara**

Scoala in viitor

Cum va-ti imagina voi scoala in viitor? Sincer, eu mi-as imagina-o cu multe banci pline de tablete speciale pentru facut cursuri, de invatat si cu o tabla electronica ca sa fie orele mai usor de priceput si mai distractiv.

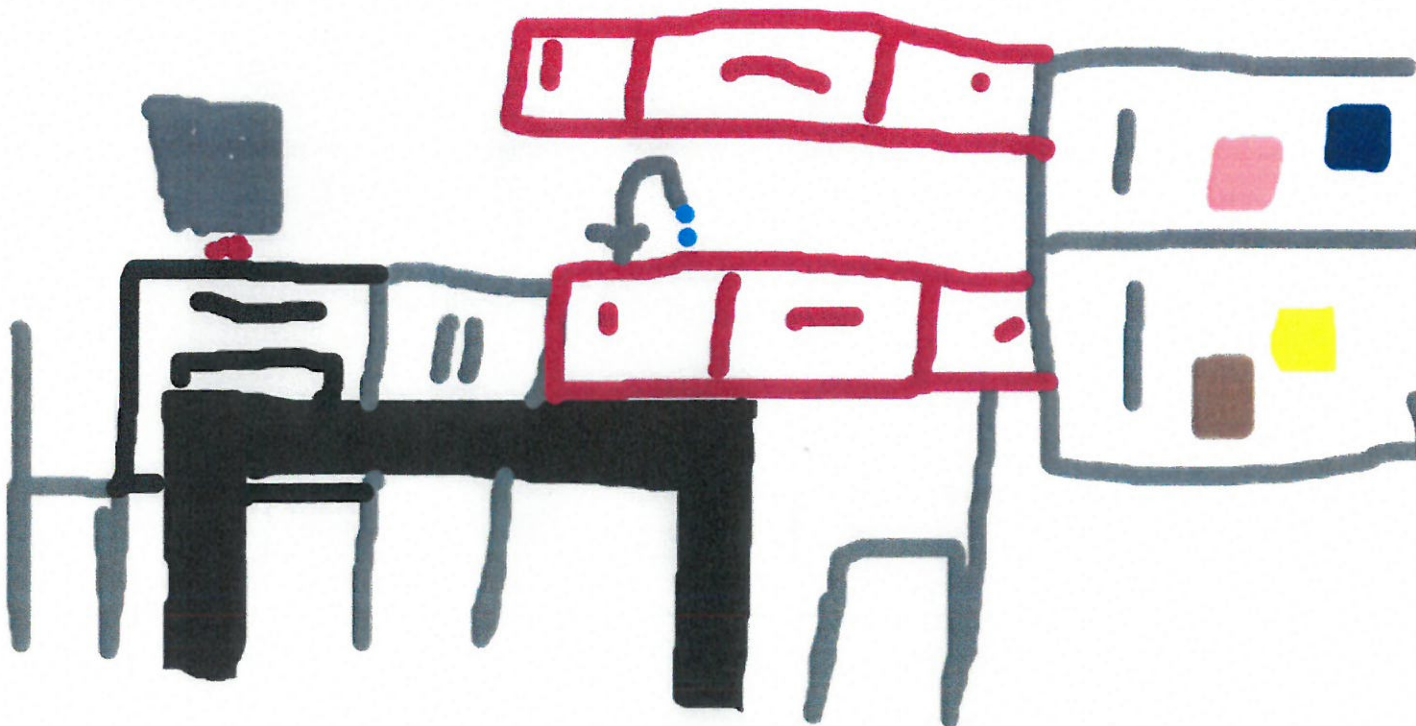
Prima zi de școală în clasa a VII -a . Intrăm în clasa și în dulapurile noastre nu mai sunt caiete , în schimb pe masă este o tableta cu un creion pe care să îl folosim pe tabletă. Diriginta ne-a arătat cu să le folosim a fost mai greu dar ne vom descurca noi. Am trecut cu bine de toate orele . Am mers acasă și am început să îmi fac temele. După ce mi-am terminat temele mi-am sunat prietenii să ne jucăm online.

Autori: Gorgan Narcis, Kulcsar Cameli
Pascu Răzvan, Sîrb Rareș,
Moga Mirabela,
Vermeșan Iasmina

Dupa ce m-am jucat cu prietenii online am coborat la masa unde am mancat doi mici si cartofi piure.dupa aceea am vorbit cu colegii despre prima zi de scoala cu tablete pentru cursuri.

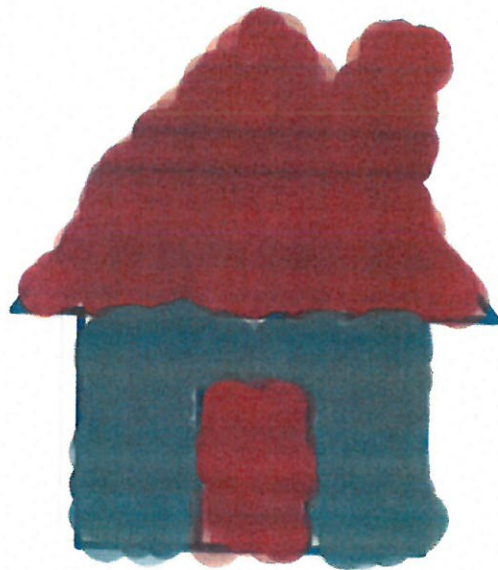
A fost cea mai tare zi de scoala pe care am avut-o vreodata.

E o frumoasa dimineață de vară, în Benavilla, un sat micuț din Portugalia.

Satul Benavilla este un sat relativ mic, aflat pe malul râului Douro. Majoritatea locuitorilor din acest sat se ocupă cu pomicultura, mai precis, cu cultivarea pomilor fructiferi.

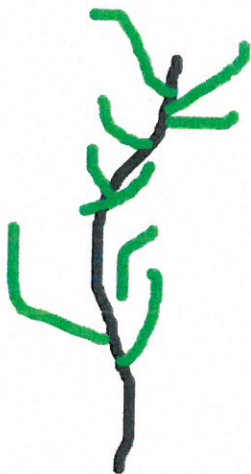
La fel ca întreg satul, și familia lui Miguel avea această ocupație. Gospodăria lor era bine întreținută. De o parte și de alta a casei cu acoperiș înalt, creșteau, împreună, câțiva migdali. Bunicul lui Miguel îi plantase în urma cu 40 de ani.

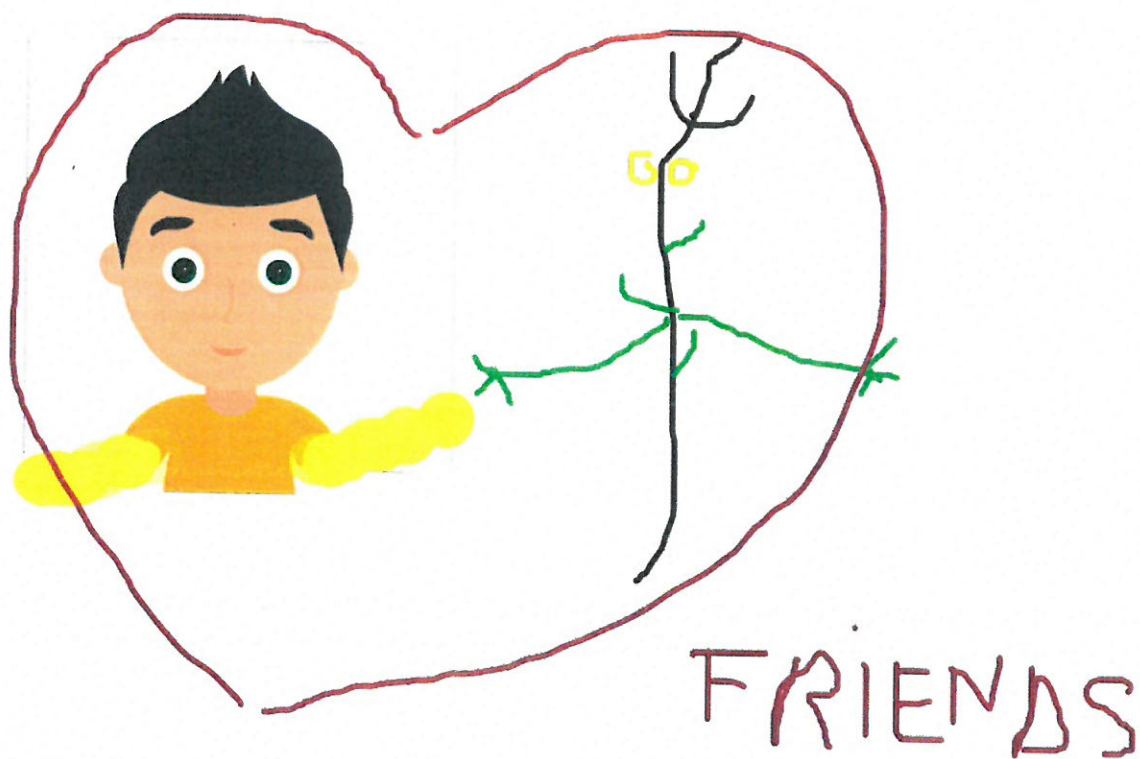
Pe cărarea binecunoscută de el, dintre migdali, Miguel observă o ciudăţenie. Ceva era altfel decât ce văzuse ieri. O crenguţă fără vlagă părea că străpunge pământul umed. Se apropie cu fruntea încruntată şi împinge crenguţa cu piciorul. Nu se întâmplă nimic. O apucă cu mâna şi dă să o smulgă din pământ.

-Mă doare !

Copilul sare speriat, căzând pe spate. Se umple cu noroi şi pânza pantalonilor se rupe în genunchi. Se ridică încet, se scutură de noroiul lipicios şi se apropie din nou de crenguţă.

-Numele meu este Vișinel. Am fost aruncat dintr-un avion cu călători, direct în curtea casei tale. În urmă cu câteva zile, când ți-ai aruncat sticla cu apă, o picătură de apă m-a învăluit și mi-a dat viață. Îmi cer scuze dacă te-am speriat! În ciuda tuturor deosebirilor, care ar fi trebuit să-i țină departe unul de celălalt, Miguel și Visinel devin cei mai buni prieteni. Prietenia lor creștea cu fiecare zi petrecută împreună.

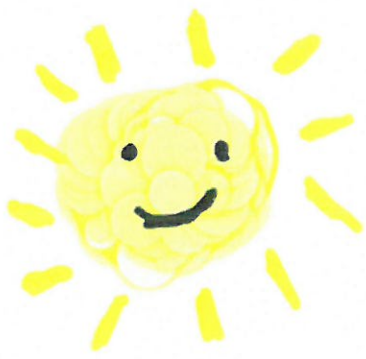
Petruse Sarah
Cismaru Tudor

STOP VIOLENȚEI, START PRIETENIEI

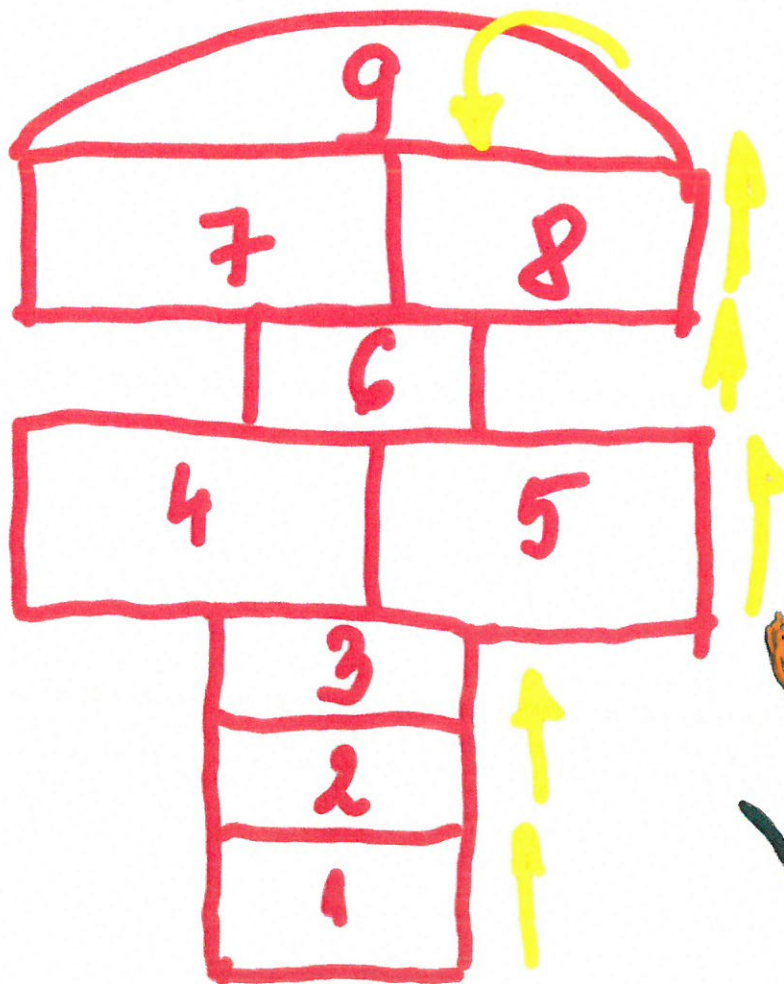
Era o zi frumoasă de primăvară. Soarele stălucea cu putere, păsărelele ciripeau vesele iar natura se îmbrăcase în haină nouă.

Elevii erau în pauza mare. Curtea școlii răsuna de vocile lor vesele.

Alin, Matei și Răzvan au hotărât să se joace șotron. Se bucurau de vremea frumoasă, de pauză și de faptul că erau împreună.

Alim

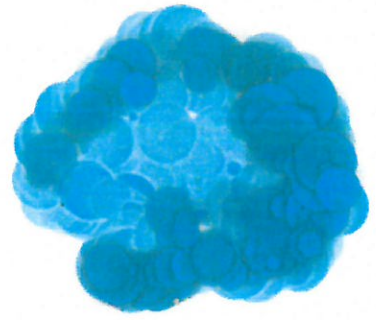
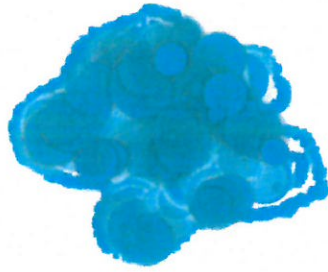
Cei trei băieți își așteptau nerăbdători rândul să sară. Dintr-o dată, lângă ei, au apărut doi băieți mai mari.

-Ce faceți voi aici? Nu știți că acesta este locul nostru? zise unul dintre ei.

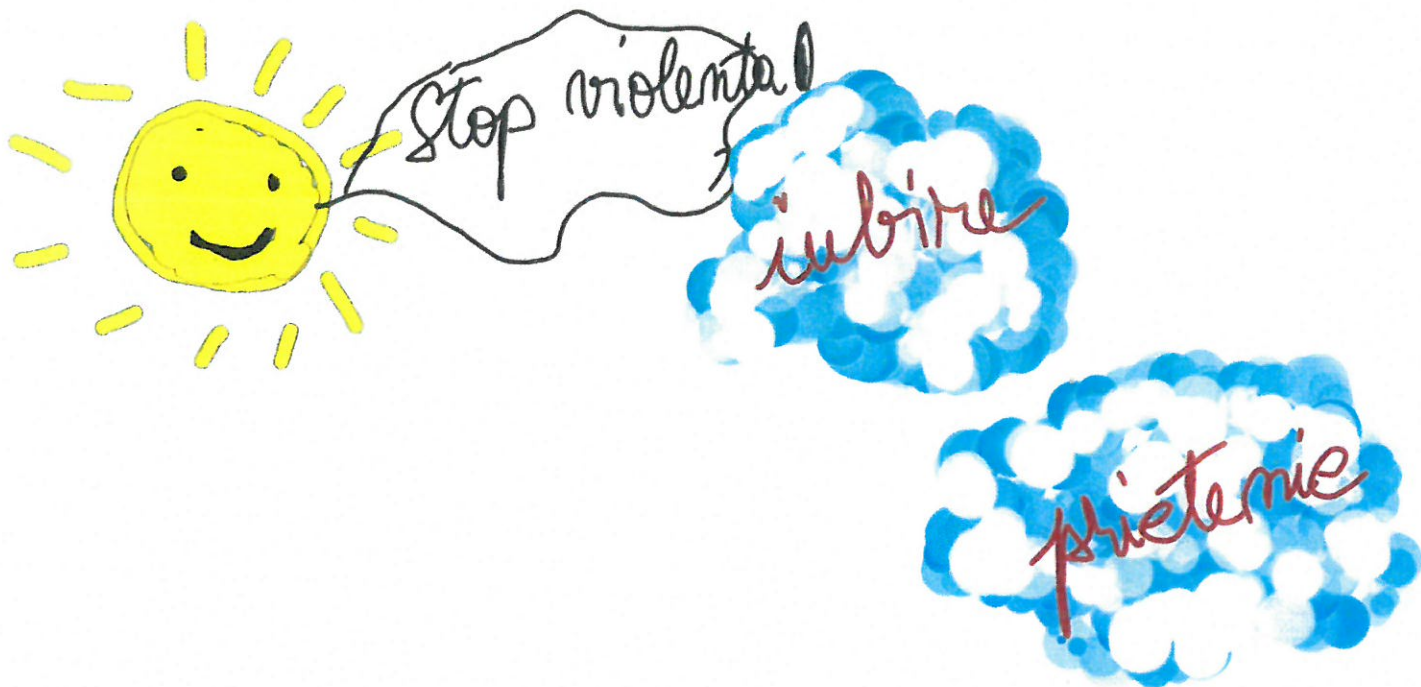
-Hai cărați-vă de aici! completă celălalt băiat. Nici măcar nu sunteți în stare să vă jucați corect.

-Acesta nu e locul vostru! îndrăzni Matei. Curtea școlii este a noastră, a tuturor copiilor iar șotronul l-am desenat noi.

-Plecați mucoșilor căci altfel o să fie vai de voi!

- Haideți să plecăm, spuse Alin.
 - De ce să plecăm? Noi ne jucam frumos și ei au venit și ne-au adresat cuvinte urâte, răspunse Matei.
 - Așa e! continuă Răzvan. E foarte nepoliticos să vorbești așa cu cineva. Dacă vreți să vă jucați cu noi, un simplu TE ROG ar ajunge.
 - O vorbă bună spusă cuiva vă poate aduce mult mai multe decât amenințările, zise și Alin.
 - Voi sunteți mai mari decât noi și ar trebui să învățăm de la voi.
- Cei doi copii mai mari priveau în pământ.

Bartiş Bianca
Popa David

La vanatoare cu bunicul

Bunicul meu a fost padurar,era un om care iubea padurea,cunostea toti copacii dupa nume si ingrijea de animale.Pe vremea aceea padurea se numea Valea Animalelor,Noi invatam la scoala sa o ocrotim padurea,sa o iubim si sa plantam copaci in ea unde sa poata trai animalele.

Iubeam plimbarile cu el prin padure si vanatoarea de ursi, mergeam impreuna cu caruta trasa de cai, urcand dealul. Cateodata eu ma ascundeam dupa copaci iar el statea sa observe tot ce misca in padure, alteori il vedeam cum pleca la vanatoare sa vaneze fazani si eu imi puneam mainiile la urechi atunci cand tragea, uneori vana alteori doar speria animalele.

In padure animalele isi au rostul lor, asta m-a invatat bunicul. Mereu imi voi aduce aminte cu drag de acele momente frumoase petrecute cu bunicul meu!

I love my grampa!

Toader Sara

Iga Alessia

Iarna

După o toamnă lungă, a sosit și iarna. Zilele sunt mai scurte și se întunecă mai repede, iar nopțile sunt lungi și răcoroase. Cerul e trist, iar soarele nu mai are putere să încălzească, așa că stă ascuns după nori. Vântul suflă cu putere și este foarte frig. Nicio vietate nu mai îndrăznește să se arate, iar frigul pare să fi înghețat întreaga natură.

Azi dimineață , m-am trezit mai devreme ca de obicei. Până să începem orele online, am privit pe fereastră. Strada era pustie. Am privit spre cer și în fața ochilor mi-a apărut primul fulg din această iarnă. Apoi încă unul și-ncă unul... În doar câteva minute, zăpada a acoperit casele , iar strada era parcă acoperită cu o plapumă albă și pufoasă. Bradul de lângă casa mea nu mai era verde , acum se albise de tot, tremurând parcă sub greutatea zăpezii.

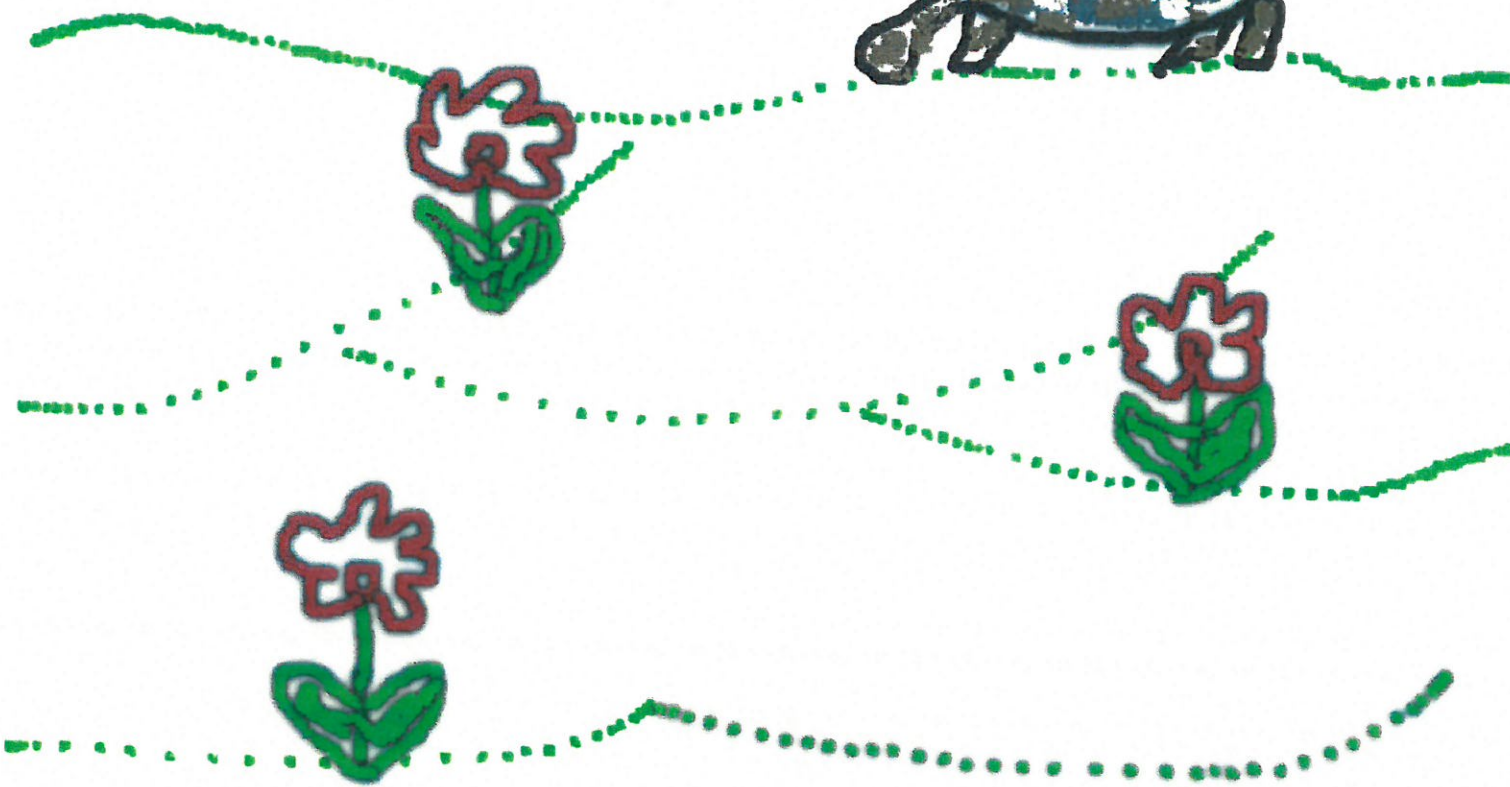
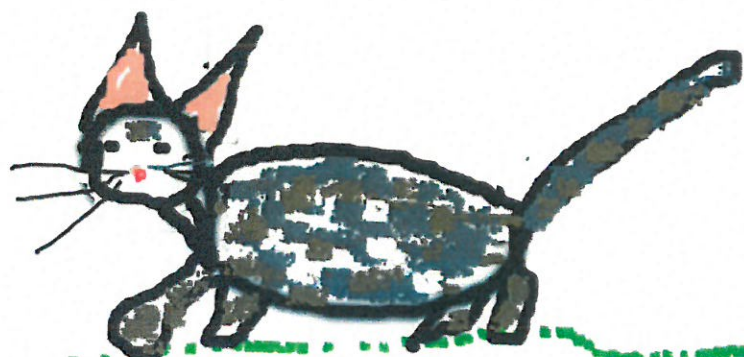
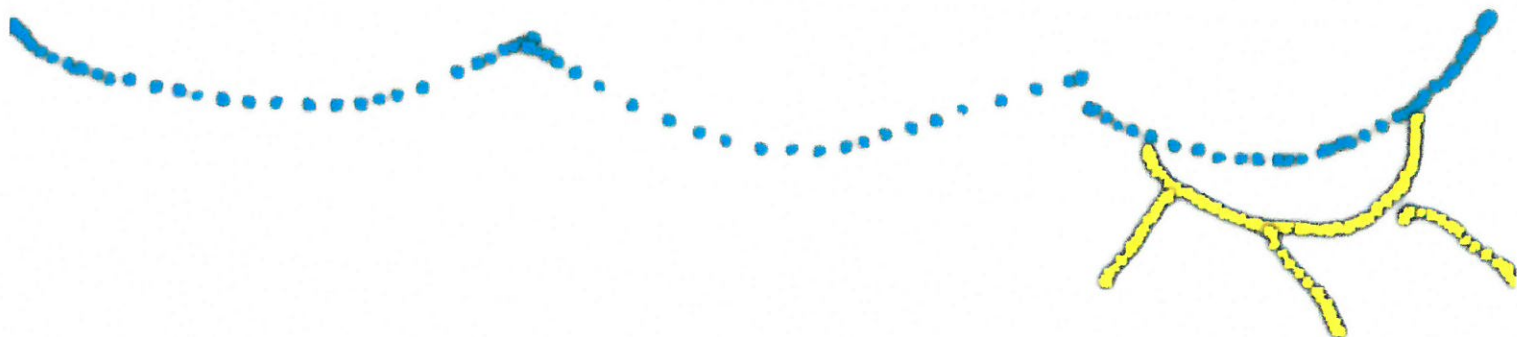
Iarna este un anotimp în care ne bucurăm de zăpadă, ne dăm cu sania, mergem la schi și facem oameni de zăpadă. Este un anotimp foarte frumos și trebuie să ne bucurăm de el, chiar dacă uneori este ger și foarte frig.

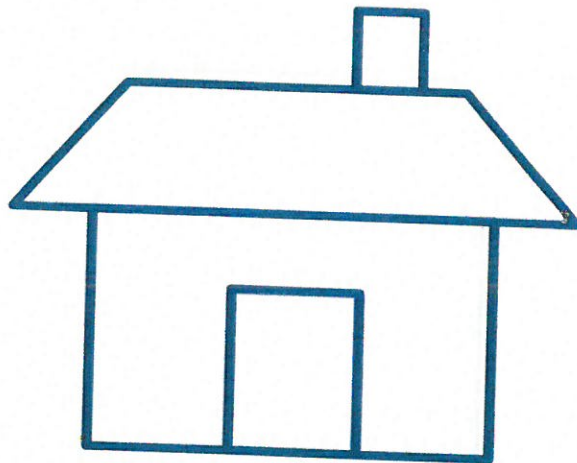
Vincze Ema
Fărduț Antonia

Animalul meu preferat

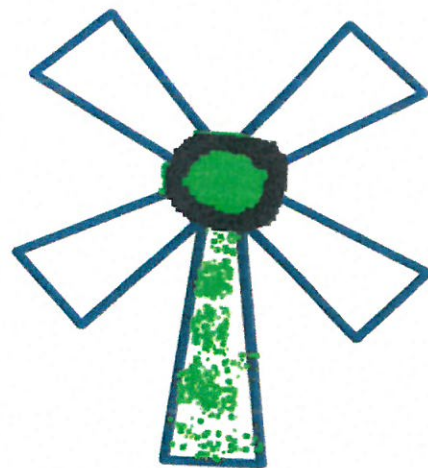
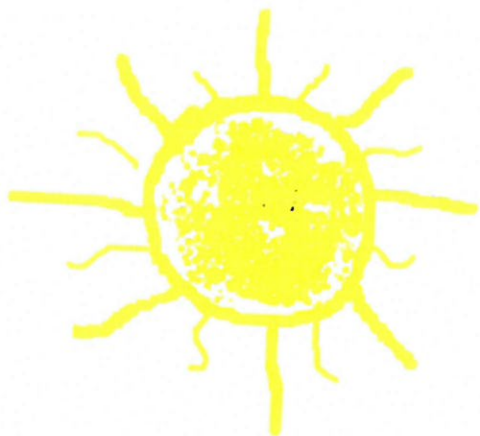
Animalul meu preferat este pisica. Pisicile sunt printre cele mai întâlnite și iubite animale de companie. Sunt drăgăstoase, șirete și dornice de joacă în fiecare moment al zilei.

Și eu am o pisică. Este un motan și îl cheamă Miți. De fiecare dată , când vin la bunica mea, mă întâmpină cu bucurie. Culoarea blăniței lui este gri cu pete maronii, iar ici-colo câteva pete negre. Este un bun vânător. El are 7 luni. S-a născut la noi în ogradă și de atunci ne este de nedepărțit. PISOIUL nostru ne oferă multă afecțiune, este acultător și blând. Bunica mea este foarte bucuroasă, când îl are în preajma ei pe Miți.

Miți știe să mulțumească de fiecare dată când i se oferă lapte cald și proaspăt de la văcuța Milka. De când a intrat în viața familiei noastre, Miți ne arată că este un prieten fidel, iar noi ne bucurăm de prezența lui.

Sîrbu Bogdan
Bier Nicolas

Fluturii magiei

În Pădurea Veselă, fluturii magiei, Mily și Roza se plimbau. Ei au dat de veverița Alunița care le spune:

-Salut, prietenii! Vreți să veniți la petrecerea mea?

-Sigur! zise Roza.

-Vă voi da invitație pentru că fără nu puteți intra, zise Alunița.

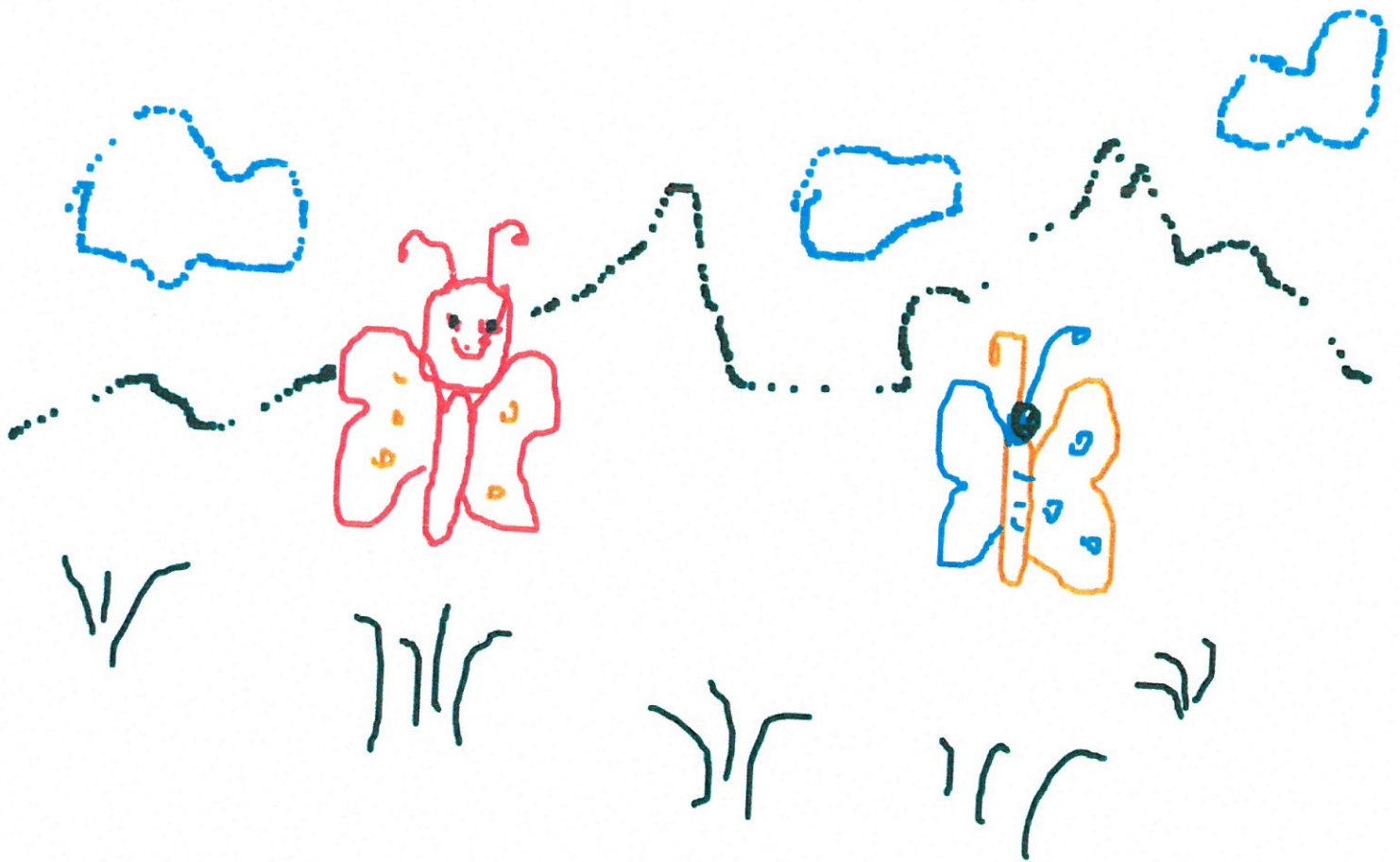
-Bine, zise confuză Mily.

Invitația suna cam așa:

"Veverița Alunița vă invită la marea ei petrecere, sâmbătă, la ora 15:00 în Poiana Zâmbitoare. Alunița vă așteaptă."

În drum spre casă, se întâlnesc cu ursul Popi. Se salută și pleacă mai departe.

Roza și Mily au ajuns acasă. Au băut un ceai și au mâncat, după care se duc la Copacul cel Bătrân, la verișorii lor, fluturii, pe nume Jowi și Luwy. Cei doi erau niște neastâmpărați, dar erau de treabă.

Mâine e petrecerea Aluniței care avea o listă lungă de invitați. A doua zi, veverița Alunița, înainte de petrecere a venit la casa lui Mily și a Rozei și a spus:

-Mily, Roza am nevoie de voi pentru petrecerea mea. Am nevoie de aripile voastre care răspândesc scilpici pe unde mergeți, zise veverița Alunița.

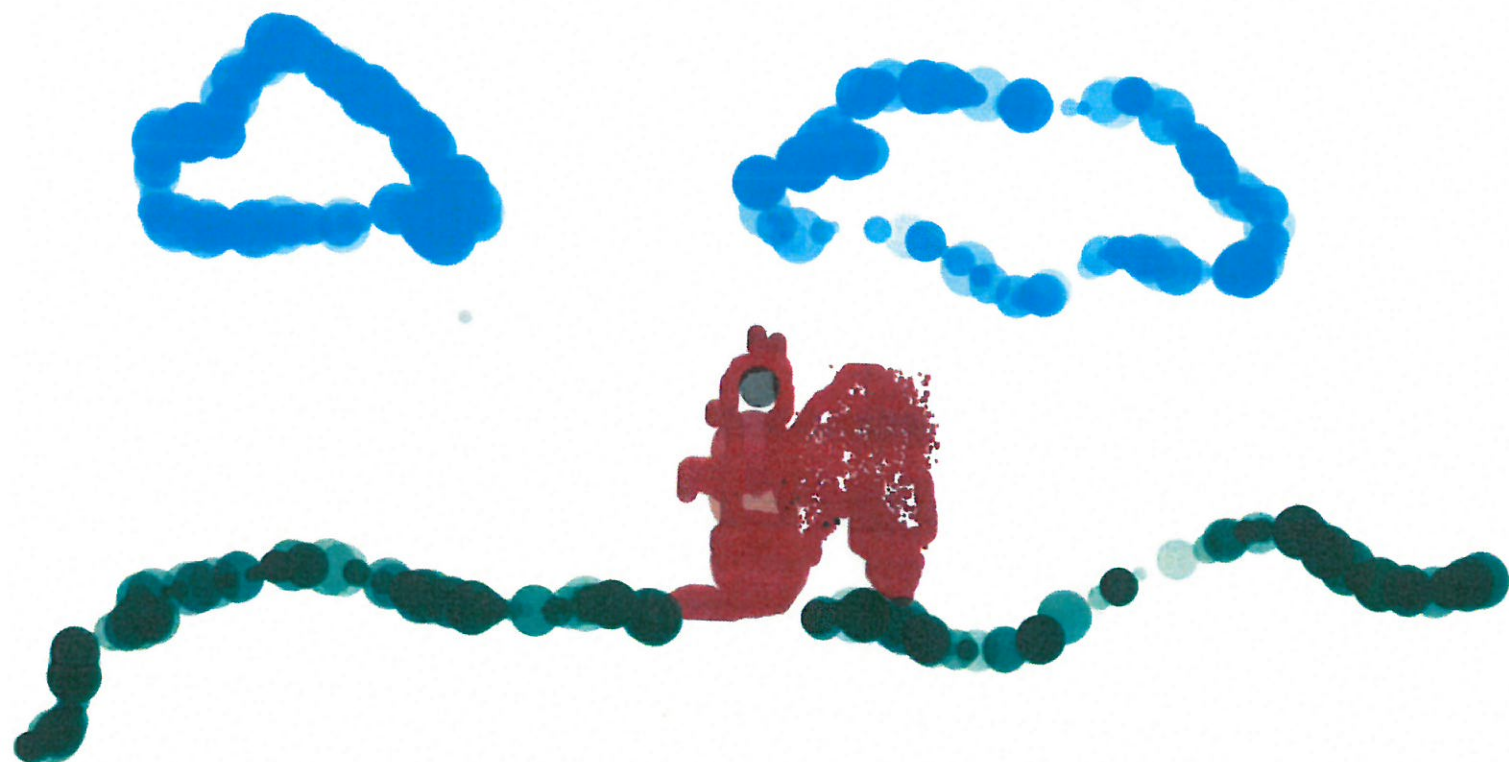
-Te vom ajuta!

-Mulțumesc mult! spuse veverița Alunița.

Apoi toate trei merseră în Poiana Zâmbitoare pentru a o ajuta pe veverița Alunița. Au ajuns în același timp. Aici au găsit toate decorațiunile aruncate pe jos și tortul pe jumătate mâncat. Veverița Alunița era foarte confuză și tristă. Roza a venit cu o idee și spuse:

- Am o propunere! Eu mă voi duce să iau alt tort, iar voi veți redecora locul. Ce părere aveți?

- E o idee buna!

- Să trecem la treabă! Invitații sosesc curând!

Până când Roza s-a întors cu tortul, Mily și Alunița au terminat de redecorat. A mai rămas doar să împrăștie sclipici peste petrecere. Au ajuns și ursul Popi, lupul Masi, iepurele Riri și mulți alți prieteni din pădure.

Cu toate că au avut emoții, Alunița, Mily și Roza au fost extrem de fericite. Petrecerea a fost un mare success! S-au distrat toți de minune!

Într-o dimineață cețoasă și mohorâtă de toamnă, cârțița cea durdulie, ieși din galeria sa și, după ce se uită de jur-împrejur, mormăi nemulțumită: „Vai, ce dimineață urâtă și friguroasă! Nici nu-ți vine să scoți capul afară din pământ. Sper să nu întâlnesc pe nimeni care să mă țină la povești”.

- Bună dimineața, cârțiță Rita! Încotro te îndrepti?

- Bună dimineața , hipopotamule Hipo! Caut provizii pentru iarnă.

-Brrr... ce frig e! zise Hipo. Nu mai am cu ce să mă îmbrac. Toate hainele îmi sunt mici și vechi. Clima s-a schimbat, iar apa din balta mea, cred că va îngheța. De aceea voi avea nevoie de o haină groasă, care să-mi țină de cald.

- Eu, am o blană foarte pufoasă și deasă! zise cârțița. Datorită ei nu simt frigul!

Hipopotamul Hipo, nu mai avea nimic gros de îmbrăcat și de aceea când se întâlnește cu cârțița Rita, o întreabă, dacă nu cumva a văzut, pe câmpurile cele întinse, o turmă de oițe. El știa că pe aceste meleaguri, trăiesc turme de oi, păstorite de ciobani.

În timp ce ei discutau, nu departe de ei, apăru un ciobănaș cu turma de mioare.

- Ciobănașule, tocmai întrebam de tine, zise hipopotamul Hipo!

- Mă bucur, că te-am întâlnit, zise ciobănașul. Dar care e problema ta?

- Îmi doresc, ca din lâna oițelor tale, să-mi fac un cojoc pentru iarnă.

- Te voi ajuta! În staul mai am lâna care poate fi toarsă pentru a-ți putea face un cojoc. Hipo se bucură, când auzi acestea. Își luă rămas bun de la cei doi și porni la drum.

Pe drum, Hipo se gândi cum să obțină din lâna mioarelor un cojoc călduros și cârlionțat. Pentru început lâna o duse la spălat, la scărmanat și apoi la tors. Din firele toarse își realiză un cojoc de toată frumusețea.

Hipo plin de bucurie, probă cojocul nou, pe care îl prezentă prietenei sale, cârțița Rita. Acum avea și el un cojoc moale și pufos, pentru a-l proteja de frigul iernii.

Iarna este un anotimp frigos și de aceea, toate viețuitoarele trebuie să se pregătească pentru a-l trece cu bine.

Era o seară liniștită, ca toate celelalte. Afară era un ger cumplit și zăpada ajungea până la ferestrele casei. Înăuntru era cald și bine, iar Albert s-a dus la culcare împreună cu familia sa. Ca în fiecare seară, după ce primește sărutul de noapte bună de la părinții săi, Albert își ia cartea preferată și, întins în pat, se pune să citească.

Cufundat în citire, nici nu și-a dat seama când lângă el și-a făcut apariția Hedwig, bufnița mesager a lui Harry Potter. După câteva momente, Albert sesizează bufnița și observă că aceasta are un bilețel în gheare. Ia bilețul și îl desface. Pe el, cu litere sclipitoare era un mesaj: „Te invit într-o aventură de neuitat!”

ALBERT

Albert e încântat de idee și împreună cu Hedwig pornește spre Școala de Magie Hogwarts. Acolo, într-o încăpere imensă plină de lumânări plutitoare, vede o bibliotecă cu mii de cărți. Deschide prima carte și... Surpriză! Literele din carte se așezară în aer, formând mesajul: „Bun venit în lumea magiei!” Apare Harry care îl invită să facă un tur prin școală. Albert acceptă bucuros și pornesc spre următoarea încăpere: o sală plină cu plante neobișnuite care se folosesc în diferite rețete magice. Albert își țintește privirea spre un dragon mic, roșu, cu o creastă albastră și codiță mică și stufoasă. Harry îi vede curiozitatea și îl conduce pe Albert să îl cunoască mai bine. Dragonul este unul magic, deoarece lacrimile lui vindecă răni.

Albert își amintește că zilele trecute s-a lovit la genunchi și îl roagă pe dragon să îi vindece rana, iar dragonul îi propune să-l gâdile până obține o lacrimă pe care i-o scurge pe genunchi.

Albert merge mai departe și întâlnește un vultur în culorile curcubeului care îl poartă într-o plimbare deasupra mărilor și oceanelor.

După minunatul zbor, Albert aude un glas cunoscut, strigându-l.

Mare i-a fost mirarea s-o vadă pe mama lui în curte. A întrebat-o ce face acolo, dar mama nu i-a răspuns, ci l-a prins ușor de mână. Într-o clipă, școala a dispărut, iar în locul ei a apărut pătuțul lui călduros și camera viu colorată. Albert a înțeles că a fost doar un vis. Rana de la picior dispăruse, dar el știa de ce.

O faptă bună de Crăciun

Era o seară minunată de decembrie. Stelele jucăușe licăreau nerăbdătoare așteptând parcă sosirea Crăciunului.

În satul lui Moș Crăciun era agitație. Mai erau două zile până în Ajunul Crăciunului, când Moșul și renii săi porneau din nou la drum pentru a aduce cadouri copiilor cuminți.

- Dragii mei, Rudolf, Comet, Cupid, Vixen, Dancer, Prancer, Blitzen, Dasher, Doner, azi sunt foarte ocupat și nu voi putea veni cu voi la antrenamentul pentru zbor! spuse Moșul.

- Nicio grijă, moșule! Vom zbura singuri, spuse Rudolf.

- Vă rog să nu vă îndepărtați foarte mult!

Renii își luară zborul spre văzduh. Se luară la întrecere, ascunzându-se printe nori. Rudolf o luă la goană și se îndepărtă de prietenii săi, intrând în ceata.

- Cred că m-am rătăcit! își spuse Rudolf.
- Se roti de câteva ori încercând să găsească drumul spre casă, dar fost în zadar. Se lăsă seara și el tot căuta drumul spre casă.
- Deodată văzu niște luminițe și se îndreptă spre ele. Ajunse în curtea unei case, unde se jucau două surioare, Maria și Ana.
- Uite, Ana, un ren!
- Ce frumos este! Dar pare tare speriat...
- Mergând spre Rudolf, Maria întinse mâna pentru a-l mângâia.
- Ce s-a întâmplat? De unde ai venit? Cum te numești?
- Mă numesc Rudolf, spuse el cu tristețe și vin din satul lui Moș Crăciun. M-am rătăcit și nu găsesc drumul înapoi.
- Te ajutăm noi! spuseră fetele în cor.

Fetele alergară în casă, scriseră o telegramă Moșului și fugiră la cutia poștală specială care avea linie directă cu Moș Crăciun. În satul Moșului toată lumea alerga grăbită și se pornise în căutarea lui Rudolf. Doamna Crăciun, care auzise soneria cutiei poștale, anunță grăbită că renul dispărut a fost găsit.

Moșul merse la casa Mariei și Anei și le mulțumi pentru fapta lor bună.

-Draghele Moșului, ați salvat Crăciunul! Vă mulțumesc!

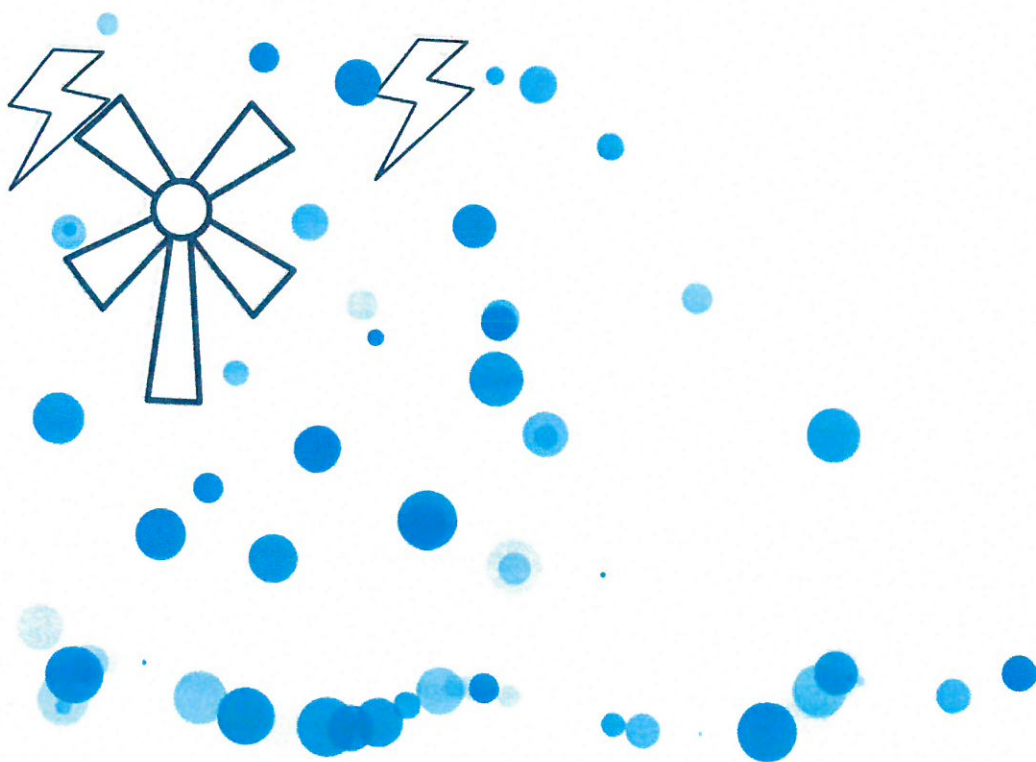
În noaptea Ajunului, Moșul a lăsat multe cadouri pentru Maria și Ana.

În fiecare an, la mijlocul lui septembrie, oameni triști trec pe străzile cenușii ale orașului rece, nemulțumiți de frigul și ploaia de afară, nepregătiți să întâmpine un anotimp minunat așa cum se cuvine, cu zâmbete.

Unii dintre ei își amintesc de vara caldă cu valurile ei zgomotoase, soarele rotund cu razele lui strălucitoare și înghețata colorată.

Atunci când ne gândim însă prea mult la trecut, la ce a fost, uităm să ne bucurăm de prezent, de azi și de frumusețea sa.

Alții, dimpotrivă, se gândesc la iarna albă, cu zăpada pufoasă, cu sărbători, cadouri, luminițe colorate și cântece vesele. "de ar trece mai repede toamna aceasta urâtă, aș putea fi fericit", își spun ei.

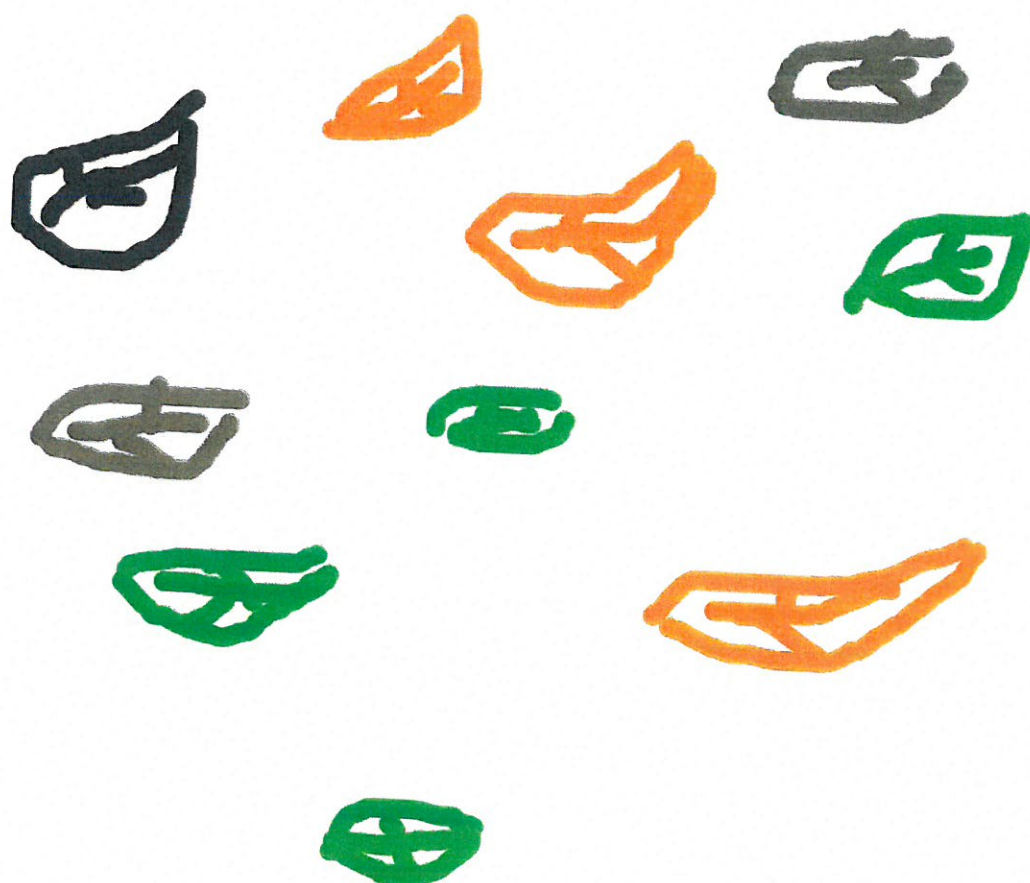
Atunci când privim prea mult la viitor, la ce ar putea fi, uităm să prețuim ziua de azi.

Eu, însă, iubesc toamna. Cum aș putea altfel?!

Copaci roșiatici sunt peste tot, ramuri împodobite de lumină și culoare mă înconjoară.

Toamna îmi aduce bucurie, dar cel mai mult o ador pentru că mă învață să fiu mai bună cu cei din jur.

Pomii îmbrăcați cu fructe colorate, își aduc roada bogată și o oferă celor ce i-au îngrijit de-a lungul anului.

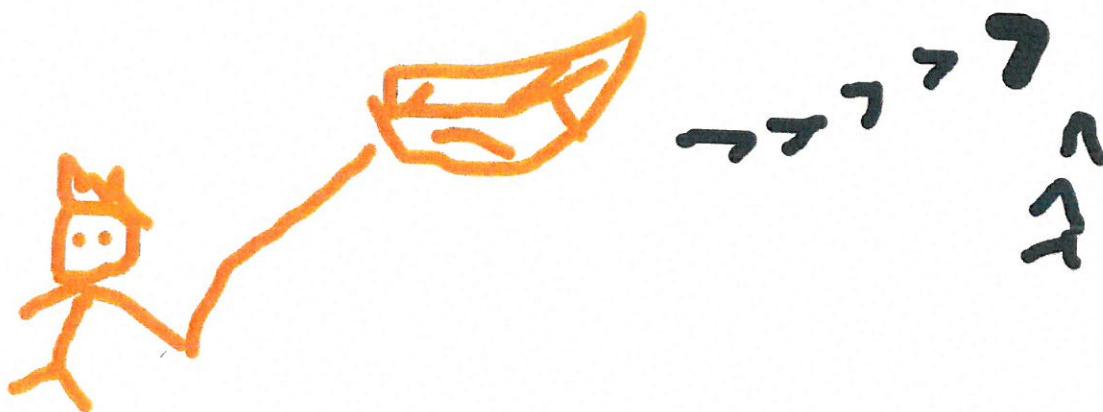
Ei mă învață să fiu recunoscătoare

celor ce m-au crescut, celor ce m-au pregătit pentru viață,
oameni ca părinții, bunicii sau profesorii mei.

La momentul potrivit, le voi aduce roadă, ca semn de mulțumire.
Odată cu venirea toamnei, unele animale sălbatice se fac
nevăzute, se adăpostesc în propriul bârlog și hibernează.

Ele mă învață că, deși uneori aș dori să fac toate lucrurile cât
mai repede și fără pauză, uneori am nevoie de odihnă. Apoi voi
putea trece la treabă din nou.

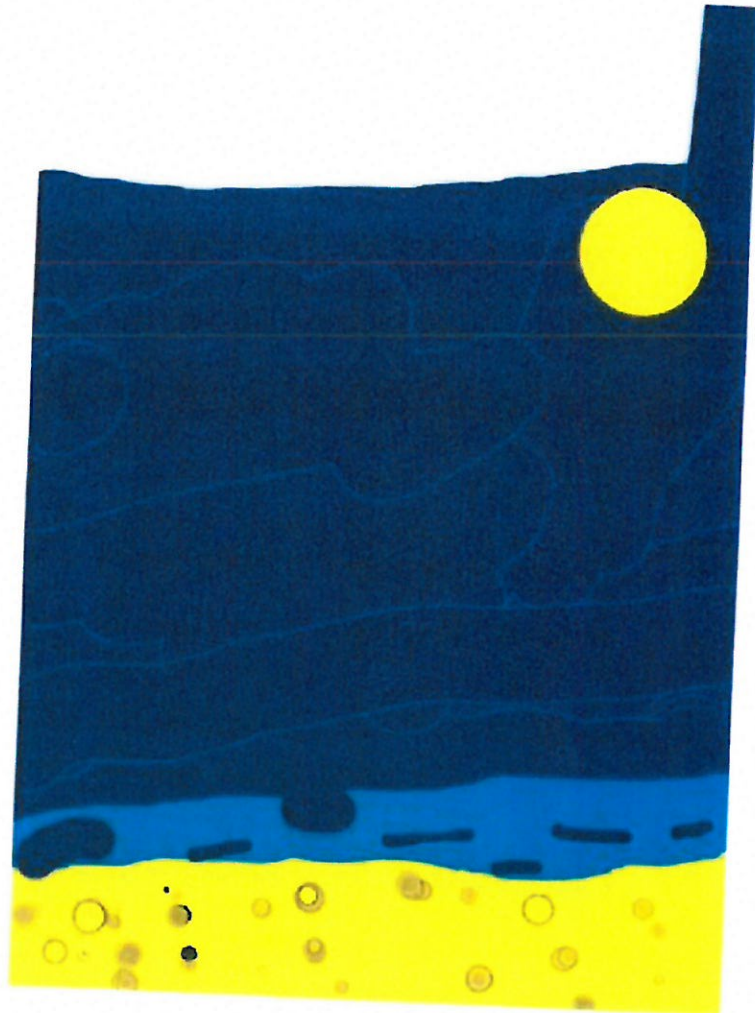
oamna, păsările călătoare își croiesc drum spre țările de soare
pline, unde le e mai bine. ele se întorc la noi următoarea
primăvară.

Apus de soare

În timpul vacanței noastre de la mare, într-o seară ne-am dus să vedem apusul. Pe malul mării am simțit cum vântul adie pe nisipul rece și umed, mângâindu-mi picioarele.

Un peisaj fascinant a apărut în fața noastră: soarele era ca o minge de aur.

În momentul când soarele a atins apa, albastrul apei s-a colorat în nuanțe de roșu și portocaliu. La puțin timp, soarele a dispărut.

Nu am stat pe gânduri prea mult și am sărit în apa colorată de soare.
Apa era caldă. Aș fi vrut să înot până la soare și să îl pot atinge.
Dar nu am putut, așa că am rămas în mare să mă joc cu valurile, până când
soarele a dispărut cu totul.

Autori: Gorgan Narcis, Kulcsar Camelia, Moga Mirabela,
Pascu Răzvan, Sîrb Rareș, Vermeșan Iasmina

Iarna

Autori: Gorgan Narcis, Kulcsar Camelia, Moga Mirabela, Pascu Răzvan, Sîrb Rareș, Vermeșan Iasmina

Era o zi de duminică. M-am trezit și am luat micul dejun, apoi am fugit repede afară.

Doar când am ajuns în curte, am observat că peste tot este zăpadă!

Prietenii mei erau și ei pe afară, astfel m-am dus la ei. Am decis să construim un om mare de zăpadă. I-am pus morcov ca nas, niște cărbuni și o pălărie. Gata!

A doua zi de dimineață, încă din geam am văzut că omul de zăpadă s-a topit. Am ieșit repede în curte ca să încerc să îl repar, când acesta a început să vorbească.

- Te rog frumos, fă-mi o reparație!, zise sărmanul om de zăpadă.

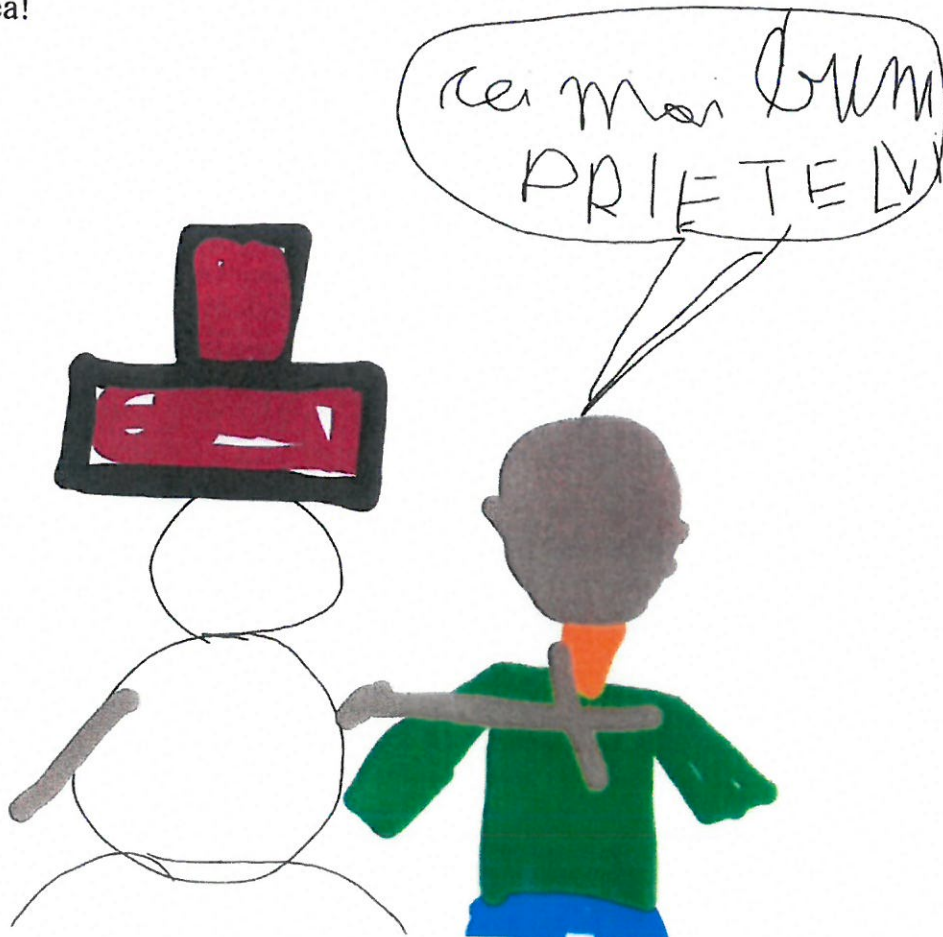
Până eu l-am recondiționat, au apărut și prietenii mei. Le-am povestit tot ce s-a întâmplat. Ei au rămas cu gura căscată.

Următoarea zi, cum mi-am deschis ochii, am fugit la geam să văd în ce stare îl găsesc pe omul meu de nea. Nu-l mai zărisem! Nu era acolo!

M-am întristat, când deodată am auzit cum mă striga cineva. Era omul de zăpadă!

M-am bucurat că l-am văzut. Mi-a spus că vroia doar să se joace de-a v-ați ascunselea!

O iarna cu aventuri

In Ajunul Craciunului, Mos Craciun se duce la casute si imparte cadouri. A dat, din greseala , o jucarie rea si lacoma care a iesit din cadou si si-a adunat suratele sa contruiasca o scara rezistenta ca sa ajunga in cer pentru a-l invinge pe liderul ingerilor, Dumnezeu, ca ele sa poata conduce ingerii si lumea intreaga.

Cand Mos Craciun si-a dat seama ca jucariile rele lipsesc, tot ce a gasit de la ele a fost un bilet in care scria ca se duc sa-L infrunte pe Dumnezeu si ca sunt sigure de victorie.

Dumnezeu si-a pregatit ingerii, iar cand jucariile au ajuns in cer , a inceput batalia. Dumnezeu S-a prefacut infrant, iar jucariile se intrebau:

- Oare chiar L-am invins pe Dumnezeu?

In ultima clipa, Dumnezeu a aruncat o vraja puternica si le-a invins pe jucarii.

Mos Craciun le-a prins pe jucarii in sacul lui fermecat si le-a dus la spiridusi. Acestia le-au reprogramat sa-l ajute pe Mos Craciun sa imparta bucurie si cadouri in Ajunul Craciunului.

Jucariile si-au invatat lectia: sa nu mai faca rau. Si-au cerut scuze de la Mos Craciun, dar mai ales de la Dumnezeu si ingeri.

Scuzele au fost acceptate si traiesc fericiți in vesnicie.

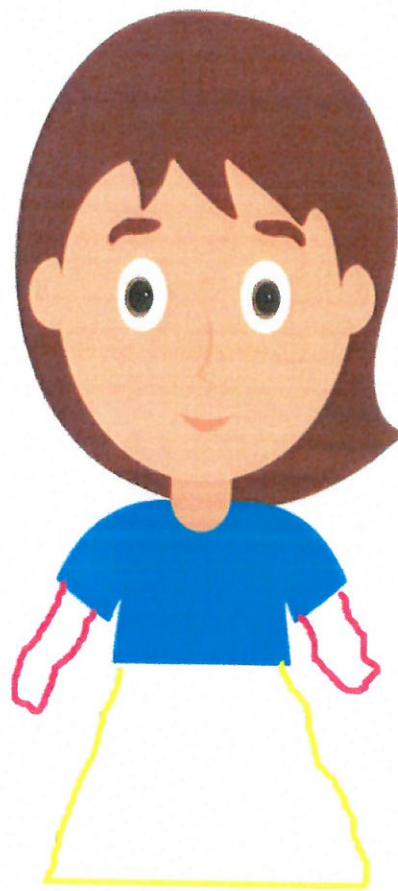
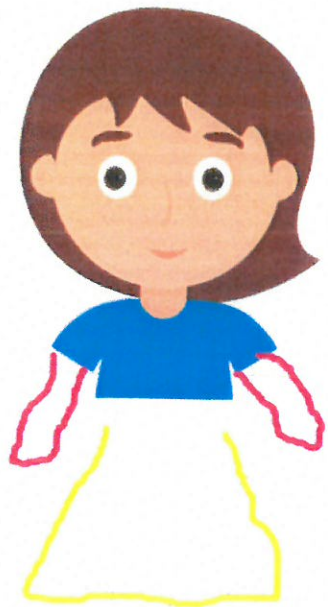
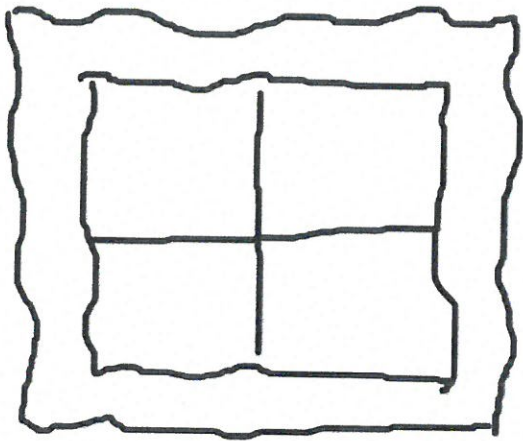

**Pocaznoi Anastasia
Stan Selena**

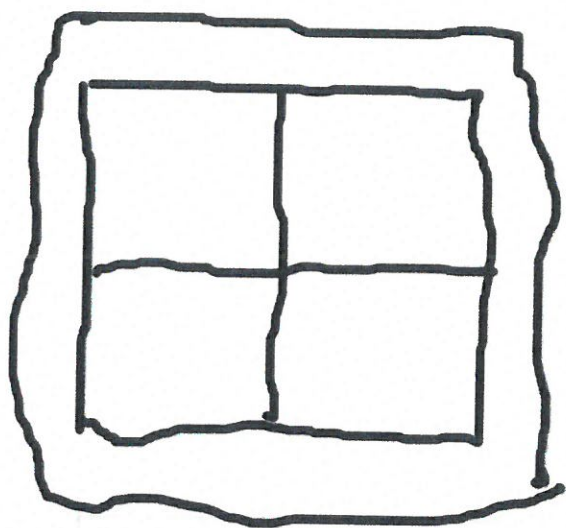

Mama mea

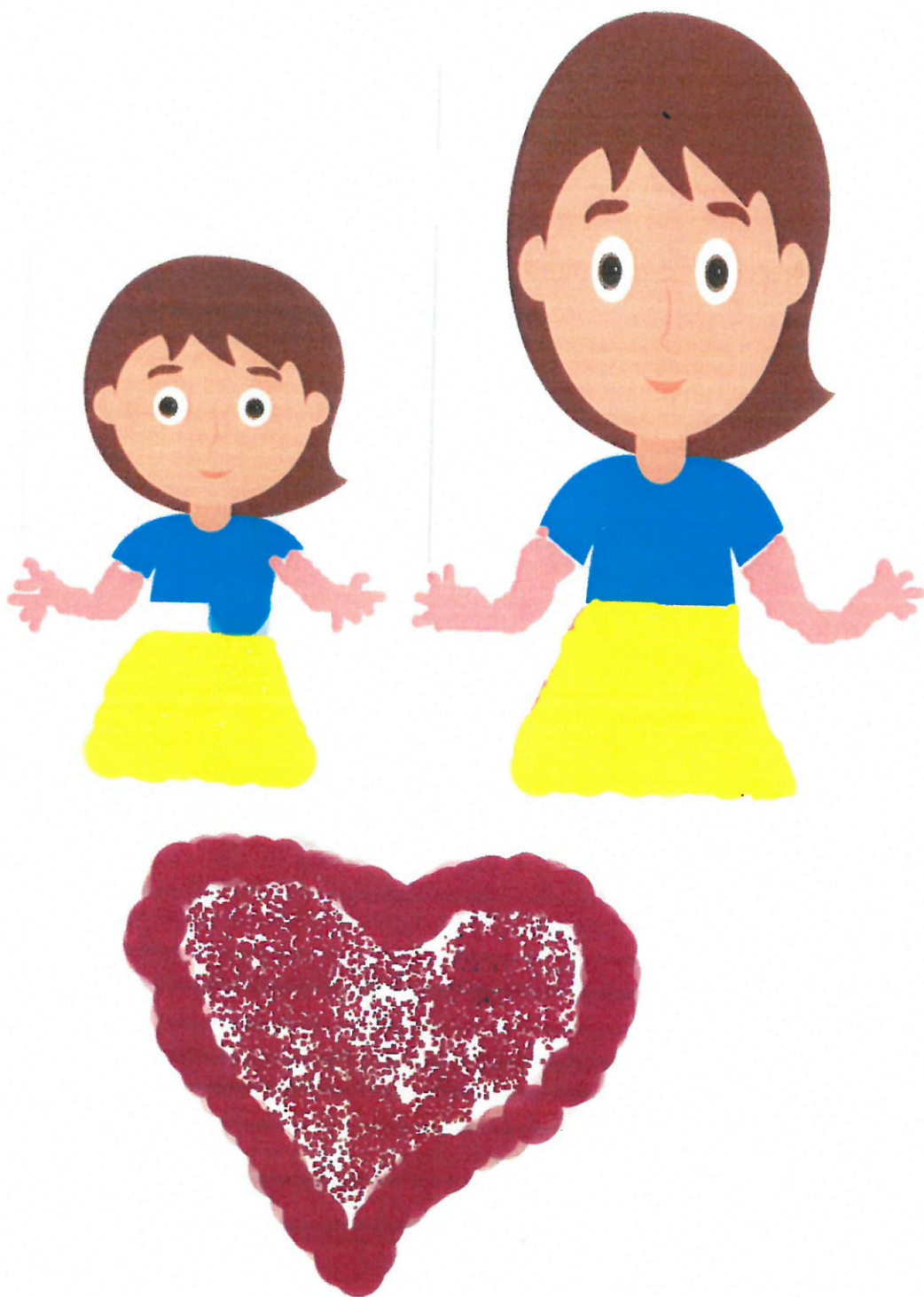
Este o zi frumoasă și caldă de toamnă târzie. Sunt la bucătărie împreună cu mama mea. Înăuntru este cald și miroase a cuptor încins. Vrem să facem o prăjitură cu vișine. Totul e pregătit pentru realizarea prăjiturii mele preferate. Aștept cu nerăbdare să începem.

Ne-am pus șorțurile de bucătărie și am început. Mama mea este creativă și pricepută la prăjituri. Prăjiturile pe care le face sunt delicioase. De fiecare dată când face o prăjitură, mă cheamă și pe mine să o ajut. Ea bate aluatul pentru blat, iar eu stau la masă și amestec ouăle pentru cremă. Sunt foarte bucuroasă că o pot ajuta.

După ce am terminat prăjitura ,ne-am așezat la masă și am servit câte o felie. Acolo i-am spus mamei cât de importantă este pentru mine în viață. Mama mea este o fire foarte blândă și înțelegătoare, grijulie și harnică și de aceea îmi doresc să devin și eu ca ea. Ea este modelul meu în viață pe care vreau să îl urmez.

Hărduț Antonia
Vincze Ema

Jucăria mea preferată

Milo, ursulețul meu de pluș, este jucăria pe care o îndrăgesc cel mai mult. Am multe jucării, dar pe Milo îl am de la prima mea aniversare, primit drept cadou de la bunicii mei dragi.

Este un ursuleț cafeniu, cu pete albe, are urechiușile negre și un năsuc mic și roz.

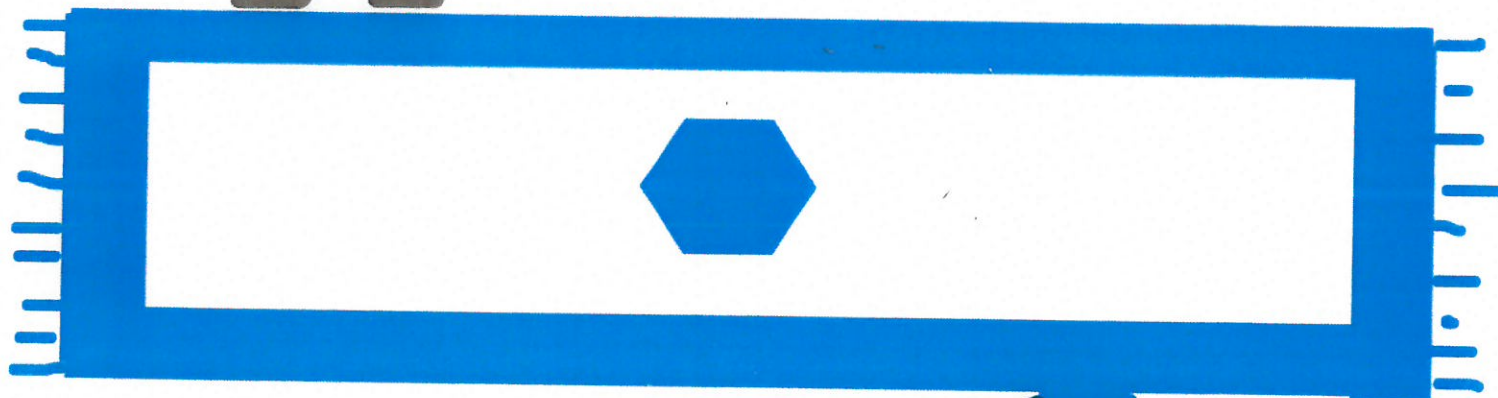
Milo este alături de mine în multe poze. Îl țineam mereu lângă mine și în toate amintirile mele e prezent și Milo.

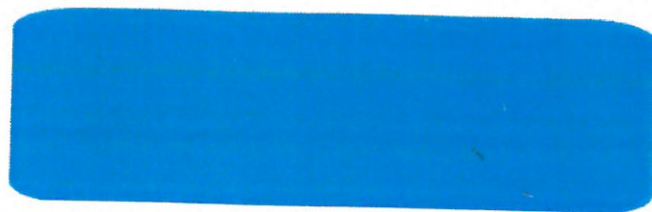
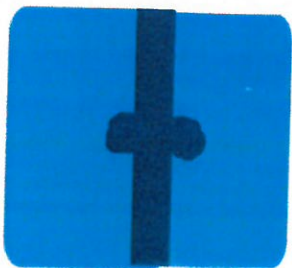
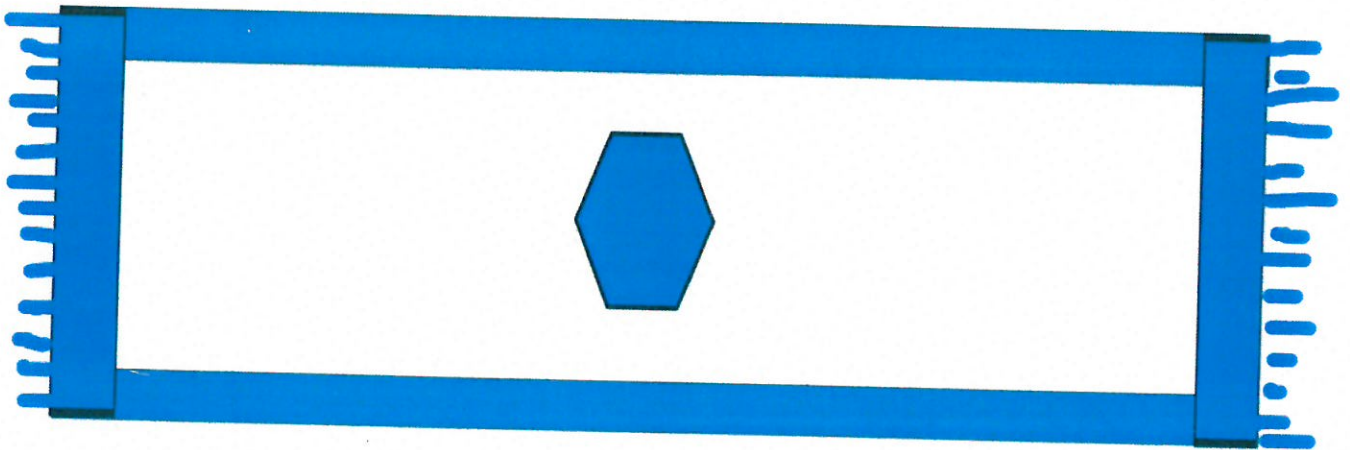
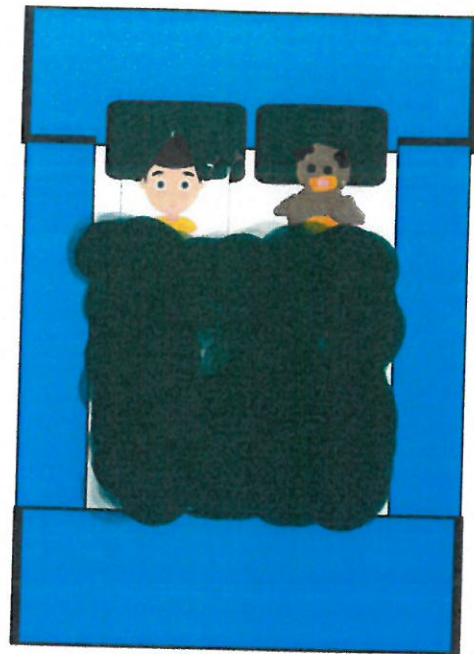
Nu m-am putut despărți de jucăria mea dragă, decât atunci când am intrat în clasa pregătitoare. Tare mult aș fi vrut să mă însoțească în prima zi de școală, să îi cunoască pe noii mei colegi și pe doamnele învățătoare, dar mama mi-a spus că e momentul ca Milo să mă aștepte cuminte în camera mea până mă voi întoarce de la școală.

Pentru mine, Milo nu este doar jucăria preferată, este și prietenul meu cel mai bun. Pot spune, că de când îl am nu am avut momente în care să mă plictisesc. El e alături de mine mereu: dimineața , când mă pregătesc pentru școală și iau micul dejun, chiar și atunci când îmi fac temele. Seara, la culcare, îl așez cu drag lângă mine și somnul, parcă, vine mai repede... Acesta este Milo, jucăria mea preferată!

SĂ FII
CUMINTE,
MILO!

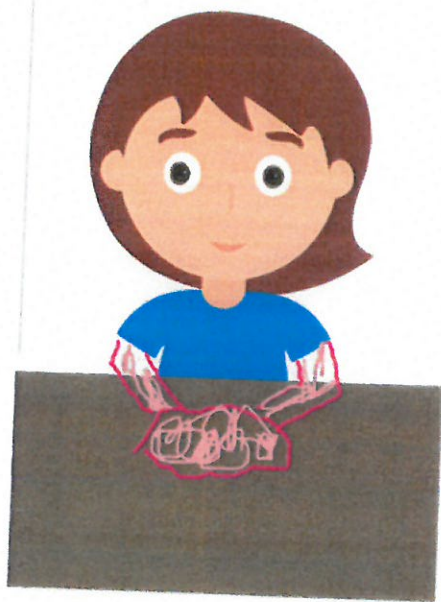
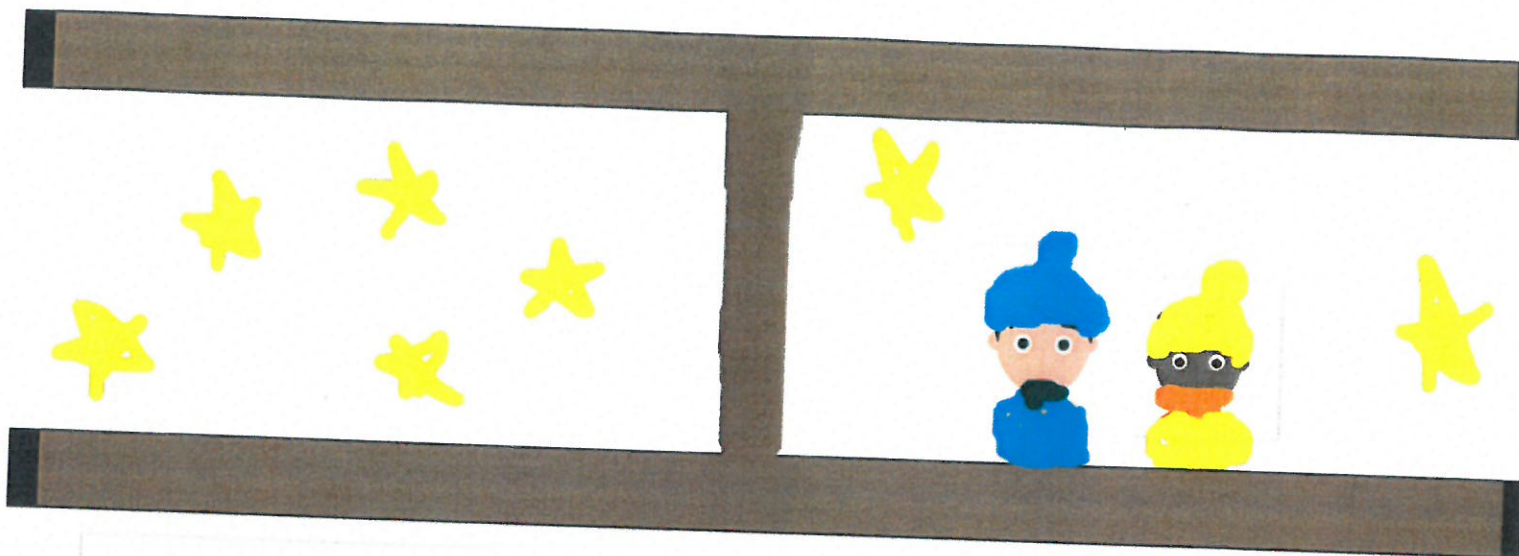
Bier Nicolas
Sîrbu Bogdan

Crăciunul

Era o seară liniștită de decembrie. Era chiar seara de dinaintea Crăciunului. Toată ziua, cerul gri nu a lăsat soarele nici să privească pământul acoperit de plapuma groasă și pufoasă a iernii.

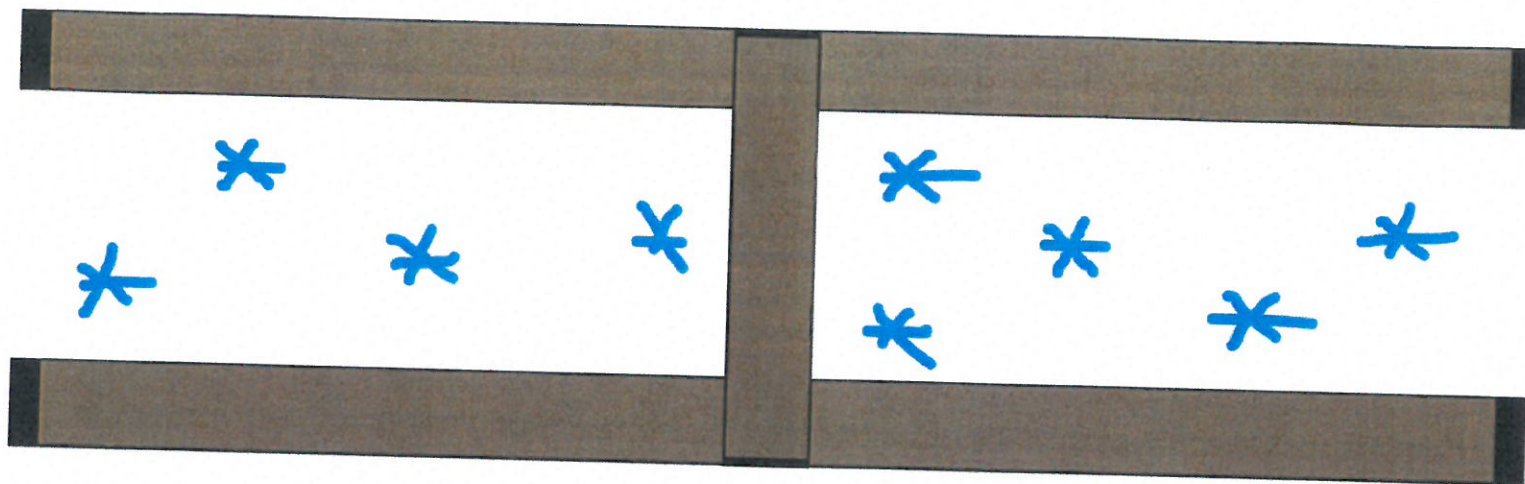
La noi în casă era forfotă mare. Mama pregătea cozonacii, iar eu și tata împodobeam bradul. Deodată, se auzi un clinchet de clopoțel și glasuri vesele de copii. Erau colindătorii, care vin în fiecare an să vestească nașterea lui Iisus. Cerul era plin de stele luminoase, care așteptau și ele nerăbdătoare venirea lui Moș Crăciun. Abia așteptam dimineața următoare, când, sub bradul împodobit Moșul cel darnic va lăsa tuturor cadourile mult dorite.

A sosit și ziua mult așteptată, ziua de Crăciun. În casa noastră era liniște , când deodată aud vocea mamei, care mă strigă să cobor.

Fericită și nerăbdătoare, nici nu știu ce cadou să deschid mai întâi. Mă bucur împreună cu părinții mei de minunatele cadouri pe care Moș Crăciun mi le-a lăsat sub bradul frumos împodobit.

Crăciunul este una din sărbătorile mele preferate...nu doar pentru că primesc cadouri , ci pentru bucuria de a fi alături de părinții mei.

Moscalu Teodora
Nagy Maria

Crăciunul

Era o seară liniștită de decembrie. Era ziua de dinaintea Crăciunului. Toată ziua, norii grei nu au lăsat soarele să privească pământul acoperit de plapuma rece a iernii.

Abia așteptam dimineața următoare. În casă era liniște. Deodată ușa camerei mele se deschise. Era mama care mă anunță bucuroasă că a venit Moș Crăciun. Am sărit repede din pat și m-am bucurat alături de părinții mei de cadourile primite.

Nagy Maria
Moscalu Teodora

Prietenul meu, Răzvan

Autori: Gorgan Narcis, Kulcsar Camelia, Moga Mirabela, Pascu Răzvan, Sîrb Rareș, Vermeșan Iasmina

Era primavara. Ghiociei au ieșit la iveala, iar zăpada a început să se topească și să se scurgă în pământul cel cald, plin de iarbă verde, udă de la roua de dimineață.

Am ieșit în parc unde m-am întâlnit cu cel mai bun prieten al meu, Răzvan cel Năzdrăvan. Ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, până când parcul a ramas fără omăt, așa că ne-am oprit puțin din joacă și am depanat niște amintiri de la începutul prieteniei noastre.

În timp ce visam cu ochii deschiși la aventurile din trecut, omul de zăpadă din fața noastră ne-a făcut cu ochiul lui de cărbune.

- Ai văzut? întrebă uimit Răzvan.
- Da, incredibil! am spus eu timid, nefiind sigur de ce am văzut.
- Cât de frumos ninge! exclama Răzvan.

Atunci am realizat că doar eu am văzut cum s-a mișcat omul de zăpadă. Răzvan se ridică și aruncă cu un bulgăre în mine. Am vrut să intru și eu în joc, dar bulgărele din mâna mea dispăru în mod misterios și apără în mâna omului de zăpadă.

Din păcate se înserase, iar eu și Răzvan trebuia să mergem acasă. Am ajuns și am luat cina împreună cu familia mea. A venit vremea culcării. M-am pus în pat, mama a venit la mine. I-am povestit cum m-am distrat și i-am mai spus că am făcut un om de zăpadă care ca prin magie s-a mișcat, iar când am vrut să dau cu bulgărele de zăpadă în Răzvan, acesta apărut în mâna omului de zăpadă. .
Nu voi uita această zi!

-Bună! Eu sunt căprioara Bambi. Mie îmi place să aflu lucruri noi și să ajut animalele. Citește mai departe și vei afla povestea mea.

Când eram mică, petreceam mult timp cu părinții mei. Tatăl meu era foarte cunoscut printre animale, iar mama mea avea o reputație în a îngriji puii animalelor, adică era un fel de bonă. Mie îmi plăcea să o urmăresc cum îngrijește animăluțele, dar, mai ales cum pansează o rană sau cum le îngrijește pe cele bolnave.

Într-o zi, mă plimbam prin pădure și, deodată, am auzit un zgomot ciudat care venea de după niște tufișuri. M-am apropiat și am văzut că acolo era un pui de iepuraș speriat, într-o groapă foarte adâncă. El era rănit la piciorul din spate și era foarte speriat.

-Bună! Cum te numești, iepurașule și ce s-a întâmplat cu tine?

-Eu mă numesc Peter. Treceam pe aici căutând-o pe mama și frații mei, apoi, din neatenție, am căzut în groapa asta din care nu mai pot ieși.

-Păi... atunci... hai să te scot de aici!

Am luat un băț, o frunză și o plantă care te ajută să te vindeci mai repede, pentru a-l bandaja, așa cum am văzut că face mama. După ce l-am bandajat, l-am așezat la mine pe spate și am plecat să o găsim pe mama lui Peter.

Am mers ce am mers, dar, după un timp, ne-am întâlnit cu vânătorul care voia să ne prindă. Însă, eu știam o potecă secretă. Ne-am furișat pe acea potecă și am scăpat nevătămați din calea vânătorului.

Julean Bianca
Cășuțiu Azra

Iarna

A sosit iarna. Steluțe argintii de zăpadă cad din cer. Pământul s-a acoperit cu o mantie albă de zăpadă. Mirela privește pe geam la peisajul de vis. E foarte bucuroasă. "O să ies afară să fac un om de zăpadă", își spuse fericită fetița. În timp ce se îmbrăca, a început să cânte încetisor: iarna e minunată! Ce minunată e iarna!

Ajunsă afară, a luat în mâini zăpada și,
încetîșor și-a apropiat-o de obraji.

A început să rostogolească bulgării de zăpadă
pentru a-și realiza omul de zăpadă. Efortul
făcut i-a adus roșeață în obraji.

După ce a realizat corpul omului de zăpadă l-a
strigat pe tatăl ei să o ajute să îi pună unul
peste celalalt. A privit fericită rezultatul. A
alergat în casă și s-a întors fericită cu o
căciulă de lână, un morcov uriaș și trei
cărboni mari și negri. Omul de zăpadă parcă a
prins viață.

Mirela a admirat fericită omul de zăpadă creat. " O să fie cel mai bun prieten al meu de acum înainte", se gândi fetița. O să ne jucăm împreună, o să-i citesc poveștile mele preferate. Cred că ne vom distra grozav iarna aceasta.

Fericită, a intrat în casă. O căldură binevenită a învăluit-o și a cuprins-o somnul. Afară ninge ca în povești în continuare. Omul de zăpadă își aștepta prietena.

Cei mai buni prieteni!

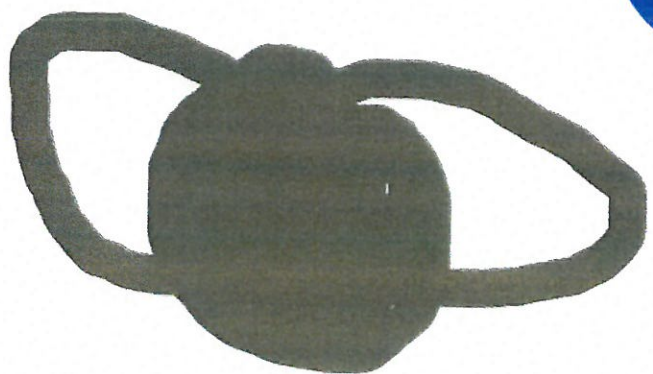
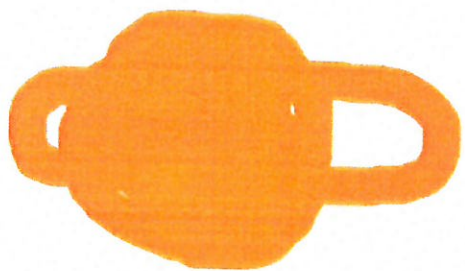
Brainslug se trezeste intr-o dimineata si observa ceilalti extrateresti ca alearga si urla prin oras.Un joc uimitor urmeaza sa se lanseze pe planeta lui Brainslug,Polus.El era foarte speriat,nu stia ce se intampla,Brainslug nu a vazut un joc in direct,vreodata.A dat vestea la tot orasul,nu-i vine sa creada ca un joc va veni pe planeta lor non populata. Ziua urmatoare Brainslug este trezit de soneria usii.El alerga repede sa vada cine era la usa.Un om mare si rosu incepe sa rosteasca propozitii.Brainslug nu stia cum aratau oamenii.Domnul era organizatorul jocului.

-Salut, micule gelatinos verde,eu sunt organizatorul AMONG US de pe Polus,am venit sa-ti spun ca ai o cerere de participare in noul joc!

Brainslug le-a povestit parintilor lui despre aventura ce il astepta.Parintii lui au fost de acord cu excursia fiului lor.Brainslug era atat de bucuros!!Micutul porni cu omul rosu la aventura.dupa niste timp,ei ajung pe platoul de start,unde un om verde deschis,ca el il asteapta fericit.Numele lui era Tuf.Acestia doi se imbratisara si bat palma,ei vor fii castigatorii AMONG US.

El de asemenea si-a gasit o gramada de prieteni acolo.Brainslug cu Tuf au pornit la drum spre start.Si...runda a inceput acestia se plimbau pe planeta facand sarcini,Tuf discuta cu lume,fugeau impreuna,si se distrau..

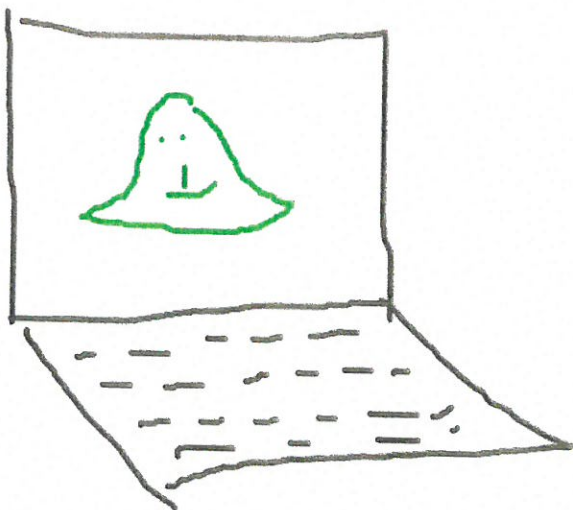
Dupa multi ani,Brainslug devine faimos.El a jucat in mii de jocuri si s-a distrat alaturi de Tuf.Acesta aparu pe sute de panouri in jurul universului.Parintii lui Slug venira prima data pe pamant,alaturi de Slug.Ei erau uimiti,nu le venea sa creada ca fiul lor e faimos

Parintii lui Slug erau uimiti de cum arata Terra.

Dupa 1 luna Parintii lui Slug ,Slug si Tuf au mers pe Polus.Acolo au facut o mare petrecere.

Slug si Tuf s-au gandit sa nu isi paraseasca jocul,asa ca Tuf si Brainslug se vor mai duce sa joace Among us.

Aceasta este legenda renumitului pet din AMONG US!

**Miclea Sara
Grozescu Ianis**

Star, un cal magic

Buna!!!! Ati auzit vreo data de Star? Nu??? Pai atunci acum vei afla. Povestea noastra incepe asa: Intr-o zi cam innorata, la ferma lui Vlad s-a nascut un manz care era schiop. Toti manzii de acolo radeau de ea. Star nu putea sa participe la concursuri si la joaca. La joaca??Pai da.Este pentru ca toata lumea radea de ea si de asta nimeni nu se juca cu ea, ba altii o impingeau si ea cadea si se lovea tare.

Dar asta nu e totul.Intr-o zi s-a intamplat o mirare care a schimbat viata lui Star.Vlad se ducea la magazin sa cumpere mancare pentru el si animalele lui.Dupa cinci minute de mers a vazut un pliant pe un stalp care zicea asa: Peste doua luni se va face un concurs de alergat

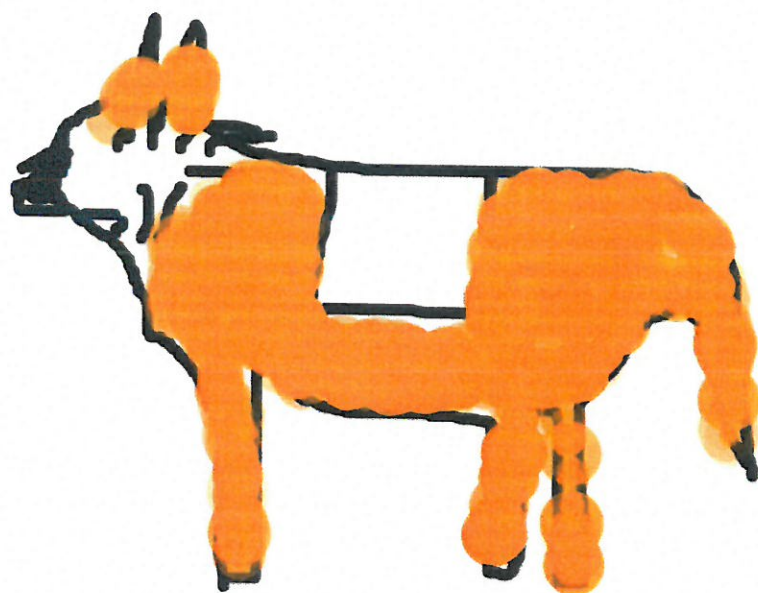

Vlad a decis sa mearga sa se inscrie in concurs. Acolo a mai decis sa isi inscrie toti caii, dar si pe Star..

Star auzind ca va participa la concurs, a fost foarte bucuroasa, cum nu a mai fost niciodata. De asemenea putin si suparata pentru ca nu putea alerga dar ea a zis ca se va antrena toata ziua cum poate. Si asa a si facut. Star s-a antrenat toata ziua, ba chiar a devenit putin mai buna decat ceilati manzi. Manzii erau si gelosi dar si enervati pentru ca nu stiau cum un manz fara un picior poate sa-i intreaca.

In ultima zi de antrenament, Star s-a antrenat toata ziua fara oprire.

Vlad a laudat-o!

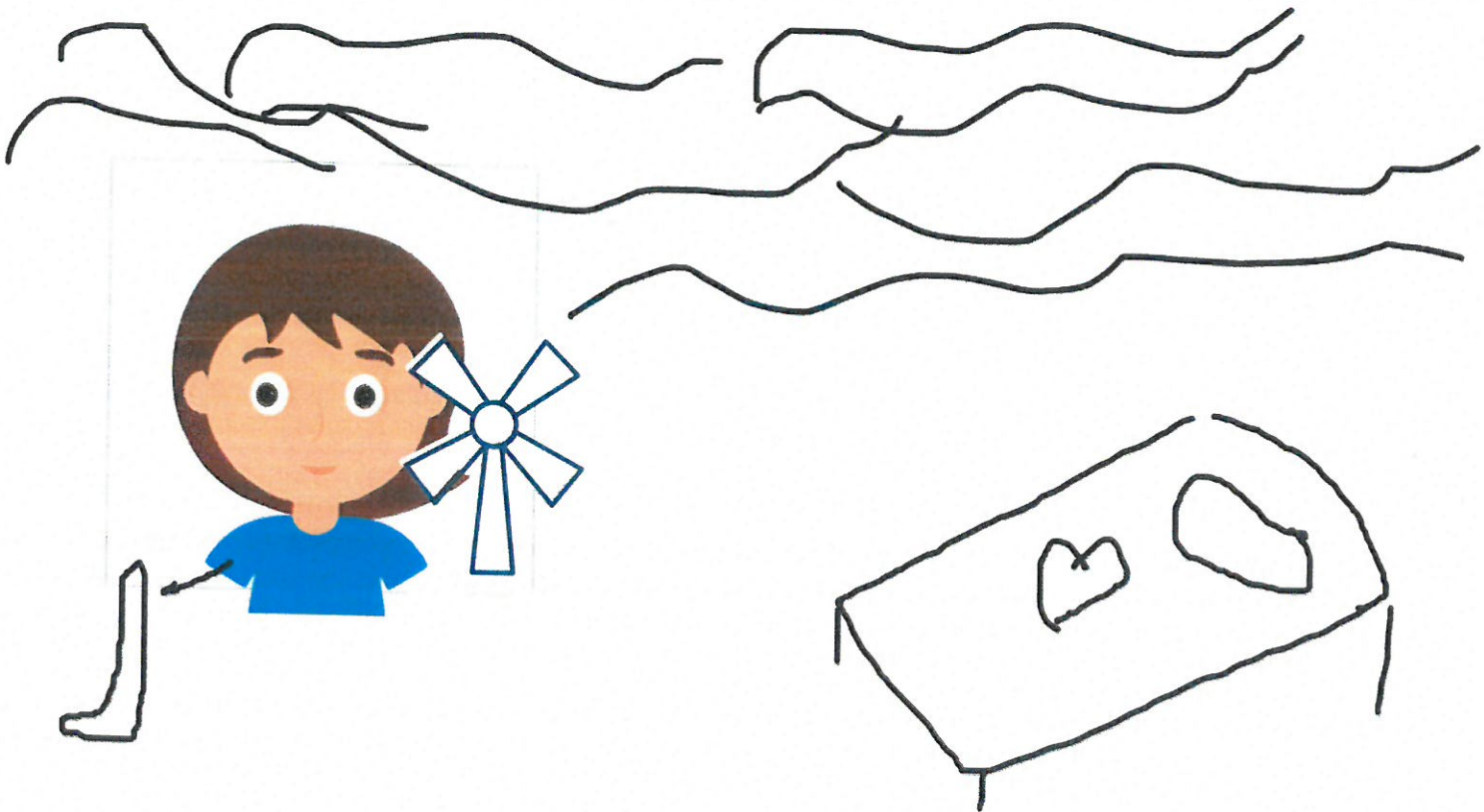

A venit noaptea.

Mama lui Star ii citise o poveste si se duse la grajdul ei. Star era atat de emotionata ca nu dormise deloc si se antrenase mai mult pana a obosit si a adormit. Dintr-odata se auzise ceva. Star se trezise repede sa vada ce e.

Acolo statea o zana magica care ii reparase imediat piciorul rupt a lui Star. Ba chiar i-a daruit si niste magie. Star ii multumi si s-a culcat la loc. Abia astepta sa alerge cu toate cele patru picioare.

Bravo, Star!

Pop Naomi
Ghinga Natalia

<https://www.storylogicnet.eu/>

”StoryLogicNet – Scriere colaborativă pentru dezvoltarea competențelor de literație multiplă utilizând instrumente multimodale”

este un proiect co-finanțat prin Programul Erasmus+, activitatea cheie 2 - Cooperare pentru inovare și schimb de bune practici pentru educația școlară.

Această publicație reflectă numai viziunea autorului, Comisia Europeană nu se face responsabilă de orice utilizare a informației din acest document.